

Τὰ δύο κουπιά

Ένας βαρκάρης κάποτε είχε γράψει στο ένα κουπί τῆς βάρκας του με μεγάλα γράμματα τὴν λέξη ΠΙΣΤΙΣ καὶ στο ἄλλο τὴν λέξη ΕΡΓΑ.

Ένας περαστικός μιὰ μέρα τὸν ἐρώτησε, τι σημαίνουν αὐτὲς οἱ λέξεις ποὺ ἀναγράφονταν ἐπάνω στὰ κουπιά.

Τότε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, πῆρε τὸ ένα κουπί καὶ ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ. Ὅπως ὁμως ἦταν φυσικό, ἡ βάρκα δὲν προχώρησε καθόλου παρὰ γύριζε συνεχῶς ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἄφησε αὐτὸ τὸ κουπί καὶ πῆρε τὸ ἄλλο καὶ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ κωπηλατῆ, χωρὶς καὶ αὐτὴ τὴ φορά ἡ βάρκα νὰ προχωρᾷ, παρὰ νὰ γυρίζῃ μόνον συνεχῶς, ἀλλὰ τώρα ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Στὸ τέλος πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὰ δύο κουπιά καὶ τότε ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ κυλᾷ ἀπαλὰ καὶ σταθερὰ στὸ νερό. Τότε ὁ βαρκάρης ἐστράφη πρὸς τὸν περιέργο περαστικό καὶ τοῦ εἶπε: «Εὰν θέλῃ ὁ Χριστιανὸς νὰ προχωρήσῃ στὴ ζωὴ του, θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ δύο κουπιά. Πίστι καὶ ἔργα».

Πολὺ παραστατικό τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα γιὰ νὰ καταδείξῃ τὴν ἀπαραίτητη συνύπαρξιν τόσο τῆς πίστεως ὅσο καὶ τῶν ἔργων ὡς προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας μας.

Καὶ δυστυχῶς, πολὺ συχνὰ παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τὸ ἀκόλουθο παράδοξο φαινόμενο. Ἄλλοι νὰ μὴν πιστεύουν ἢ νὰ ἔχουν πολλὰς ἀμφιβολίας στὸ θέμα τῆς Πίστεως καὶ ἀπλὰ νὰ ἐπιδίδονται σὲ καλὰ ἔργα καὶ πράξεις καὶ ἄλλοι νὰ διακηρύσσουν ὅτι πιστεύουν στὸν Θεό, ἀλλὰ νὰ μὴν κάνουν τίποτε ἀπ' ὅσα λέει καὶ θέλει ὁ Θεός!

Εἶναι ὁμως αὐτὸ σωστό; Εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ εἴμαστε καλοὶ καὶ σωστοὶ Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐλπίζουμε γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας;

Φυσικὰ ὄχι! Ἀφοῦ Πίστις σημαίνει ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη

σπὸν Θεὸ καὶ τήρησι τῶν θείων ἐντολῶν Του καὶ σεβασμὸς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δογματῶν τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἄλλωστε ὁ Κύριός μας τὸ ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ λέγοντας:

«Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με» Ἰωάν. 14, 21.

Πῶς λοιπόν, μπορεῖ κάποιος νὰ εἶναι καλὸς καὶ σωστὸς Χριστιανός, ὅταν δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ διὰ τῆς προσευχῆς συνεχῶς καὶ μάλιστα διὰ τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ;

Θὰ μπορούσε π.χ. ἓνα παιδί νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τοὺς γονεῖς του, ὅταν τοὺς ἀγνοεῖ, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς συμβουλές τους καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ τους;

Πῶς μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι σέβεται τὸν Θεό, ὅταν δὲν τηρεῖ τὸν θεσμὸ τῆς Νηστείας ποὺ καθιέρωσε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό Του γιὰ ὅσα ὑπέστη πρὸς χάριν μας;

Ἦταν δὲν μελετᾷ τὸν λόγο Του γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὶς ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως;

Ἦταν δὲν προσέρχεται ἐν μετανοίᾳ στὸ Μυστήριον τῆς Ἰερᾶς Ἐξομολογήσεως γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη του;

Ἦταν δὲν συμμετέχει στὸ Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας (Θ. Κοινωνία) γιὰ νὰ τραφῆ καὶ νὰ ἀναζωογονηθῆ πνευματικὰ μὲ αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ μας;

Πῶς λοιπόν; Πῶς μπορεῖ νὰ λέει ἔτσι ἀβασάνιστα καὶ τελείως γενικὰ καὶ ἀφηρημένα ὅτι πιστεύει σπὸν Θεό, ὅταν μ' ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζει στοιχειωδῶς, οὔτε τὸ τί εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεός, οὔτε καὶ τὸ τί θέλει ἀπὸ τὰ τέκνα Του;

Ἦταν δὲν ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφόςθεος ἀκόμη λέει: «Ἡ Πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἔστι» Ἰακώβ. β' 17.

Ἦταν δὲν ὁ ἴδιος ὁ Κύριός βέβαια εἶπε ὅτι « ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» Μάρκ. 16: 16 .

Ἦταν δὲν καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του μᾶς λέγει: «Ὁὐ δικαιοῦται ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» Γαλ. β-16.

Ἦταν δὲν ὁ Κύριός μας ὅμως εἶπε καὶ τοῦτο: «Ὁὐ πᾶς λέγων μοι “Κύριε, Κύριε” εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» Ματθ. ζ' 21.

Χρειάζεται δηλαδή, να έχουμε Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία, ὅπως ἄλλωστε μᾶς συμβουλεύουν και οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

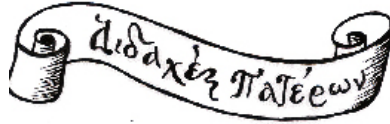
ἄς ἀφυπνιστοῦμε ἐπιτέλους και ἄς ἀντιληφθοῦμε τὴν πλάνη σπὴν ὁποία μᾶς ὀδηγεῖ ὁ παμπόνηρος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος, ὅταν μᾶς πείθει ὅτι ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ πιστεύουμε ἢ μόνον νὰ κάνουμε καλὰ ἔργα.

Χρειάζονται ἀπαραιτήτως και τὰ δύο κουπιὰ δηλαδή, Πίστι και Ἔργα γιὰ νὰ ὀδηγήσουμε τὴν βάρκα τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας στὸ λιμάνι τοῦ Θεοῦ και νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν σωτηρία τῆς. Γένοιτο!

Μετ' εὐχῶν

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἄγιοκυπριανίτης

Ἀγαπᾶτε τοὺς φίλους σας

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους εἶναι ἀκριβή.

Ἐγὼ μιλῶ γιὰ τὴν ἀληθινή, θεία ἀγάπη.

**Βοήθησε τὸ φίλο σου γιὰ τὸ καλὸ - καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά
του γιὰ τὸ καλὸ -μόνον αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὀνομαστῆ
πραγματικὴ φιλικὴ ἀγάπη.**

Ἐπιθυμῶ τὸ φίλο ὄχι γιὰ νὰ κολακεύει τὶς ἀδυναμίες μου καὶ νὰ σκεπάζει καὶ νὰ δικαιολογεῖ τὰ λάθη μου ἀλλὰ, ἀντίθετα, νὰ μὲ διορθώνει στὸ κακὸ καὶ νὰ μὲ ὑποστηρίζει στὸ καλὸ. Τέτοια φιλία εἶναι καθαρτήριο, στὸ ὅποιο ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπὸ τὶς ἄγριες καὶ χαμηλὲς συνήθειες καὶ διαθέσεις. Ἡ φιλία εἶναι πιὸ ἀπαραίτητη στὴν ψυχὴ παρὰ στὸ σῶμα. Στὴ θλίψη ἢ σκέψη τοῦ φίλου φέρνει εὐχάριστη ὄψη στὸ πρόσωπο. Στὸ νεκρικὸ κρεβάτι ἢ παρουσία τοῦ φίλου ὁμορφαίνει τὸ πρόσωπο τοῦ θανάτου. Ἡ φιλία εἶναι πάντοτε ἡ ζωοδότρια πνοὴ τοῦ ἀγγέλου, πού μᾶς παρακολουθεῖ στὴ ζωὴ, πού μᾶς σπκώνει ὅταν πέφτουμε καὶ μᾶς ἐμπνέει ὅταν ἀποδυναμωνόμαστε.

Ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τῆς ἀγάπης πού προσφέρει ἓνας ἄνθρωπος στοὺς φίλους του, τέτοιους φίλους θὰ βρεῖ. Ὁ καθένας ἔχει τὸ φίλο πού τοῦ ἀξίζει. Ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς θυσίας βρίσκονται καὶ οἱ φίλοι. Θὰ πρέπει νὰ ἀπαρνηθῶ ὅτιδήποτε εὐτελὲς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἔχω γιὰ φίλο ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος τῆς ψυχῆς του μ' ἀρέσει. Καὶ πρέπει νὰ ἀποβάλω τὸν ἐγωϊσμὸ ἀγαπώντας ἓναν μὴ ἐγωϊστὴ φίλο. Καὶ πρέπει νὰ ἀποβάλω τὴν θηριωδία ἀγαπώντας ἓναν εὐγενῆ φίλο.

Ἡ φιλία εἶναι σχολεῖο. Ὅ,πὶ εἶδος εἶναι ἡ φιλία, τέτοιου εἴδους εἶναι καὶ τὸ σχολεῖο. Κάποιον ἢ φιλία τὸν ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ καὶ ἄλλον τὸν ιραβᾶ στὴν κόλαση. Φιλίες οἱ ὁποῖες εἶναι συνωμοσία ἐνάντια στὸ καλὸ ὑπάρχουν ἀρκετές. Τέτοιες φιλίες ὑπάρχουν πολλὲς καὶ στὸ περιβάλλον μας. Φίλοι μποροῦν νὰ γίνουν κι ἐκεῖνοι πού οὔτε γνωρίζονται οὔτε σέβονται οὔτε θυσιάζονται ὁ ἓνας γιὰ

τὸν ἄλλον. Φίλοι γίνονται ἄνθρωποι διαφορετικῆς ψυχοσύνθεσης, ὄχι λόγῳ τῆς ψυχοσύνθεσης ἀλλὰ γιὰ τὸ κέρδος. Φίλοι γίνονται ἄνθρωποι διαφορετικῶν ἀρχῶν, ὄχι λόγῳ τῶν ἀρχῶν ἀλλὰ γιὰ τὸν πλοῦτο. Λόγῳ εἰδικοῦ καθεστώτος γιὰ νὰ πάρουν ἄδεια ἐργασίας καὶ λόγῳ προμηθειῶν, λόγῳ πλιάτσικου καὶ κλοπῆς.

Φίλοι συχνὰ ἀποκαλοῦνται προσωρινὰ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοὺς περιφρονοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Χαμογελοῦν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον συχνὰ ἐκεῖνοι ποῦ μὲ χαμόγελα καταπιέζουν ξεσπάσματα μίσους ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ἄχ, αὐτὰ τὰ φιλικὰ χαμόγελα! Συχνὰ σημαίνουν αὐλαία πάνω ἀπὸ τὴν κόλαση. Φίλοι γίνονται συχνὰ οἱ ἄνθρωποι λόγῳ δειλίας, συχνὰ ἀπὸ φόβο τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, πολλὰς φορὲς ἀπὸ ματαιοδοξία, συχνὰ λόγῳ τοῦ ὅτι βαριοῦνται. Αὐτὴ εἶναι πρόσκαιρη καὶ συμφεροντολογικὴ φιλία – τὸ μεγαλύτερο ζιζάνιο ποῦ μεγαλώνει στὴ γῆ καὶ ἡ μεγαλύτερη ντροπὴ τῶν ἀνθρώπων!

Εἶναι λοιπὸν περίεργο ποῦ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τοὺς ἐχθροὺς τοὺς, ὅταν δὲν ξέρουν νὰ ἀγαποῦν οὔτε τοὺς φίλους τοὺς; Εἶναι παράξενο νὰ μὴν μπορεῖ νὰ διαβάσει βιβλία τὸ παιδί ποῦ δὲν ἔμαθε τὸ ἀλφάβητο; Πῶς μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀπόμακρό του, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τὸν πλησίον του; Πῶς μπορεῖ ὁ Σέρβος νὰ ἀγαπήσει τὸν Γερμανό, ὅταν ὁ Σέρβος δὲν ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷ τὸν Σέρβο; Πῶς οἱ μὴ γνωρίζοντες τὸν Θεὸ Ἰάπωνες νὰ ἀγαπήσουν τοὺς χριστιανοὺς Ρώσους, ὅταν οἱ Ρῶσοι δὲν ἀγαποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον; Ποιὲ δὲν θὰ ὑπάρξει ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, μέχρι νὰ ὑπάρξει ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς φίλους. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξει ἀγάπη ἀνάμεσα σὲ φίλους, μέχρι νὰ οἰκοδομηθεῖ ἐπάνω στὴν ἀλληλογνώση, τὸ σεβασμό, καὶ τὴ θυσία.

Ὅσο ἡ φιλία θὰ ἀποτελεῖ μόνο ὑπερέττια τῶν κατώτερων στόχων, τόσο θὰ κυβερνᾷ στὸν κόσμο τὸ κακό.

Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη κινεῖται κυκλικά.

Πρῶτα ἔρχεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας, κατόπιν ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους μας, μετὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας καί, τέλος, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. Ὁ Χριστὸς τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας τὴν πῆρε γιὰ μέτρο τῆς ἀγάπης μας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὸν Θεό. «Ὅπως ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτὸ σου», λέγει ὁ Χριστὸς, «νὰ ἀγαπᾷς καὶ τὸν πλησίον». Ἄν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν χριστιανικὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ τους, γρήγορα θὰ εἶχαν καὶ χριστιανικὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους τοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς. Ἀλλὰ

αὐτὴ ἡ βασικὴ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων – ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας – ἀκόμα πλειοψηφεῖ ὡς ζωώδης, ἐγωϊστικὴ, ἀδνηάγα, ἀκάθαρτη, ὅποτε καὶ κάθε ἄλλη ἀγάπη, βασιζόμενη σὲ τέτοια ἀγάπη, εἶναι ὁμοίως τέτοια.

Ὅμως, θὰ ἔρθει μία καλύτερη ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀγαπιῶνται περισσότερο μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀλήθεια, καὶ λόγῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀλήθειας, θὰ ἔχουν ἀληθινὴ ἀγάπη τόση ὅση εἶναι σήμερα ἡ ψευδὴς ἀγάπη.

Θὰ ἔρθει ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ φίλος γιὰ τὸν φίλο θὰ εἶναι ἱερέας καὶ ἐξομολόγος, καὶ ὄχι συνεργάτης στὴν συγκέντρωση πλοῦτου καὶ τὴν ἀπόλαυση αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Θὰ ἔρθει ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ φίλος θὰ εἶναι γιὰ τὸν φίλο παρηγορητὴς καὶ γιατρός, καὶ ὄχι ἀποπλανητὴς καὶ ἐξολοθρευτὴς τῆς ψυχῆς.

Ὅταν ἔρθει αὐτὴ ἡ ἐποχὴ, τότε θὰ ἀρχίσει ἡ ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ὅσο μακριὰ καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἐποχὴ, βρίσκεται καθ' ὁδὸν καὶ θὰ ἔρθει.

Ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀγαπιῶνται ὁδηγεῖ στὴν αὐτοκτονία. Ἀλλὰ ὅταν ἔρθει ἐκείνη ἡ ἐποχὴ θὰ φέρει μαζί της καὶ τὴν ἀγάπη ἡ ὁποία θὰ καθοδηγεῖ πρὸς τὴ ζωὴ.

Ἀκόμα δὲν ἦρθε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν πληροῦμε τὴν ἐντολὴν γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους.

Ἀλλὰ θὰ ἐκπληρωθεῖ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἐντολή, γιὰτὶ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ ἡ θεϊκὴ ἐντολὴ δὲν μπορεῖ νὰ μείνει ἀνεκπλήρωτη. Δὲν μπορῶ, ἐγώ, ἀδελφοί μου, νὰ σᾶς παρακινήσω μὲ τοὺς ἀδύναμους λόγους μου, ὥστε νὰ ἐκπληρώσετε τὶς θεϊκὲς ἐντολὰς περὶ ἀγάπης. Ὅμως, θὰ σᾶς κινήσει σ' αὐτὸ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος κινεῖ τοὺς ἥλιους. Δὲν μπορῶ ἐγώ νὰ σᾶς δώσω οὔτε τὴ δύναμιν γιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους οὔτε τὴ δύναμιν γιὰ τὴν γνώσιν οὔτε τὴ δύναμιν γιὰ τὸν σεβασμὸ οὔτε τὴ δύναμιν γιὰ τὴ θυσία. Αὐτὴ τὴ δύναμιν θὰ σᾶς τὴ δώσει Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν παντοδυναμία στὰ χέρια Του καὶ ποὺ κινεῖ τὰ σύννεφα μὲ τὶς σκέψεις. Τὸ ζήτημα τοῦ Θεοῦ θὰ καταστρεφώταν ἂν ἐξαρτιώταν ἀπὸ τοὺς λόγους μου καὶ ἀπὸ τὶς δικές σας συνήθειες. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ Θεοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς θὰ πετύχει καὶ θὰ νικήσει. Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὰ χρόνια δὲν ἔχουν ἀριθμὸ καὶ ἡ ὄντοπιότητά Του δὲν ἔχει τέλος

δεν μπορεί νὰ ἀφήσει τὸ ἐπίγειο σπίτι Του στὶς διαθέσεις μας, στὰ ἀδύναμα δημιουργημάτων Του, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος σχεδὸν συναντιοῦνται σ' ἓνα σημεῖο καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὄντοτητα εἶναι μιὰ κουκίδα. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ Θεὸς φερέγγυος καὶ πιστὸς ἐγγυητὴς τῆς βασιλείας τῆς ἀγάπης στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς μας εἶναι ἐγγυητὴς ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ σβήσει πρὶν νὰ δεῖ τὰ τέκνα Του ἐπὶ τῆς γῆς νὰ μοιάζουν στὸν ἐπουράνιο Πατέρα τους. Κοίτα, σὲ λίγο καιρὸ θὰ σβήσει γιὰ μᾶς ὁ ἥλιος: Σκεπασμένοι ἀπὸ τὸ μαῦρο πέπλο τοῦ θανάτου θὰ μείνουμε κρυμμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀλλὰ γιατί καὶ ἐμᾶς νὰ μὴ δεῖ ὁ ἥλιος, ὅσο ζοῦμε, σὰν τέκνα ποὺ μοιάζουν στὸν ἐπουράνιο Πατέρα τους;

Ἄς ὑποσχεθοῦμε ὅτι θὰ δώσουμε τέτοια εὐχαρίστηση στὸν ἥλιο καὶ πόσο μεγαλύτερη εὐχαρίστηση σ' ἐμᾶς καὶ τοὺς φίλους μας!

Ἄς εἶναι ἀρωγὸς μας σ' αὐτὸ ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας, καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες.

Μόνο δίπλα Του ἡ φιλία λαμβάνει θεϊκὸ φωτισμένο καὶ θεϊκὴ ζεστασιά. Μόνο σὲ Αὐτὸν ὑπάρχει ἀγάπη καὶ μόνο μέσω Αὐτοῦ ἡ γνώση καὶ ὁ σεβασμὸς, καὶ μόνο μὲ τὴ βοήθειά Του ἡ θυσία.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ τὸ φῶς Του μαζί μας ἐπὶ γῆς!

Βλ. Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἄργα βαδίζει ὁ Χριστός» τοῦ Ἁγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς

ΕΡ. : Ποιές εἶναι οἱ συνέπειες τῆς ἁμαρτίας;

ΑΠ. : «Ὅποιος ἁμαρτάνει, παραβαίνει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ», γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀνομία» (Α΄Ιω. 3:4). Ὅπου, λοιπόν, δὲν ὑπάρχει νόμος, ἐκεῖ ἀνωμαλία, ἀταξία, ἀναστάτωση, ἀναρχία· καὶ ὅπου ὑπάρχει νόμος ἀλλὰ παραβαίνεται, ἐκεῖ ἔχθρα, μνησικακία, ἐκδικητικότητα, θλίψη, θρῆνος. Βλέπετε τί γίνεται στὴν κοινωνία μας: ἀδικία, ἐκμετάλλευση, σκληρότητα, ἀνηθικότητα, κλοπές, ληστεῖες, φόνοι καὶ τόσα ἄλλα ἐγκλήματα μὲ τὰ γνωστὰ σὲ ὄλους μας ἀποτελέσματα.

Ἄλλὰ ἡ πῶς φοβερὴ συνέπεια τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ ψυχικὸς θάνατος, ὁ αἰώνιος χωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ στέρνηση τῆς ἀληθινῆς ζωῆς στὴν ἀτελεύτητη θεία βασιλεία. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τὸ λέει ξεκάθαρα:

«Ἡ ἀνήκετε στὴν ἁμαρτία, καὶ τότε σᾶς περιμένει ὁ αἰώνιος θάνατος, ἢ ὑπακοῦτε στὸν Θεό, καὶ σᾶς προσμένει ἡ σωτηρία μαζί Του» (Ρωμ. 6:16).

ΕΡ. : Στὸν δεῦτερο Μακαρισμὸ ὁ Κύριος λέει: «Μακάριοι εἶναι ὅσοι πενθοῦν, γιατί αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν» (Ματθ. 5:4). Θὰ παρηγορηθοῦν, ἄραγε, ὅλοι ὅσοι πενθοῦν;

ΑΠ. : Ὅχι ὅλοι, ἀλλὰ μόνο ἐκεῖνοι ποὺ πενθοῦν ἀφενὸς γιὰ τὴς ἁμαρτίες τους καὶ ἀφετέρου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο. Εἶναι οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι ποὺ μὲ θλίψη καὶ ὀδύνη, μὲ συντριβὴ καὶ δάκρυα παρακαλοῦν τὸν Θεὸ νὰ συγκωρῆσει τὰ παραπτώματά τους, ἀλλὰ καὶ τὰ παραπτώματα τῶν συνανθρώπων τους· ἐκεῖνοι ποὺ μὲ πόνο καρδιάς προσεύχονται γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν πλανημένων καὶ τῶν αἰρετικῶν, γιὰ τὴ διόρθωση τῶν ἀδίκων, γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ σωτηρία ἀκόμα καὶ τῶν ἐχθρῶν τους. Ὅσοι πενθοῦν ἔτσι, ἔχουν ἀποθέσει ὅλες τους τὴς ἐλπίδες στὸν πολυεσπλαχνο Κύριο, ποὺ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τοὺς δίνει πρόσκαιρη παρηγοριὰ καὶ στὴν ἄλλη θὰ τοὺς δώσει αἰώνια.

ΕΡ. : Γιατί κάνουμε τὸν σταυρὸ μας;

ΑΠ. : Πρῶτον, ἐπειδὴ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ εἶναι τὸ σημεῖο

τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου (Ματθ. 24:30), εἶναι τὸ σύμβολο τῆς
θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπορρέει ἡ σωτηρία μας.

Δεύτερον, ἐπειδὴ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ σφράγιζαν τὸν
ἑαυτό τους σὲ κάθε περίσταση οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὰ ἀποστολικά
ἀκόμα χρόνια, ὅπως ἐπιβεβαιώνει ὁ ἀρχαῖος ἀπολογητὴς
Τερτυλλιανός: «Ὅπουδῆποτε κι ἂν πρόκειται νὰ φτάσουμε, γιὰ
ὅπουδῆποτε κι ἂν πρέπει νὰ ξεκινήσουμε, ὅταν φτάνουμε κι ὅταν
ξεκινᾶμε, ὅταν βάζουμε τὰ παπούτσια μας , ὅταν πλενόμαστε, ὅταν
τρῶμε, ὅταν ἀνάβουμε τὸ λυχνάρι, ὅταν πέφτουμε στὸ κρεβάτι,
ὅταν καθόμαστε στὸ σκαμνί, ὅταν ἀρχίζουμε κάποια συζήτηση,
κάνουμε στὸ μέτωπό μας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ».

Τρίτον, ἐπειδὴ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὡς σύμβολο καὶ
σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, τὸ τρέμουν οἱ δαίμονες. Ὅταν, λοιπόν,
κάνουμε τὸ σταυρὸ μας μὲ ἀταλάντευτη πίστη, προστατεύομαστε
ἀπὸ τὰ βέλη τῶν νοητῶν ἐχθρῶν μας.

Τέταρτον, ἐπειδὴ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὅπως
διαπιστώνουμε ἀπὸ τοὺς βίους καὶ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων ἀνθρώπων,
παλαιῶν καὶ σύγχρονων, γίνονται μεγάλα καὶ ἐξαισία θαύματα.

Ἄς ἀρχίζουμε καὶ ἄς τελειώνουμε, λοιπόν, τὴν ἡμέρα μας καὶ τὴν
νύχτα μας, τὸ φαγητό μας καὶ τὸ ποτό μας, τὰ ταξίδια μας καὶ κάθε
ἐργασία μας μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τὸ σημεῖο τοῦ παντοδύναμου
Κυρίου. Γιατὶ «πολλὲς φορὲς», γράφει ὁ μητροπολίτης Μόσχας
Μακάριος, «ἓνα καὶ μόνο σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ποὺ γίνεται μὲ
πίστη καὶ ἄντονα βιώματα, εἶναι πρὸ ἰσχυρὸ ἀπὸ πολλὰ λόγια
προσευχῆς μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο
ὑπάρχει τὸ φῶς ποὺ καταυγάζει τὴν ψυχὴ, ἡ ἱαματικὴ δύναμη ποὺ
θεραπεύει τὴς ἀσθένειες τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ἡ μυστικὴ
δύναμη ποὺ ἀντιδρᾷ σὲ κάθε βλάβη. Ταράζουν τὴν ψυχὴ σου
ἀκάθαρτοι λογισμοὶ καὶ ἐπιθυμίαι; Περιτειχίσου μὲ τὸ σημεῖο
τοῦ σταυροῦ, διπλασίασε καὶ τριπλασίασε αὐτὸ τὸ τεῖχος, καὶ οἱ
ἀκάθαρτοι λογισμοὶ θὰ δαμαστοῦν. Τυραννιέται ἡ καρδιά σου ἀπὸ
τὴ μελαγχολία καὶ τὴ θλίψη; Σὲ κυριεύει ὁ φόβος ἢ σὲ κυκλώνουν
οἱ πειρασμοί; Αἰσθάνεσαι νὰ σὲ ἀπειλεῖ ἡ πανουργία τῶν ἀόρατων
ἐχθρῶν; Κατάφυγε στὴ δύναμη τοῦ σταυροῦ, καὶ ἡ εἰρήνη τῆς
ψυχῆς θὰ ξαναγυρίσει, οἱ πειρασμοὶ θὰ ἀπομακρυνθοῦν, ἡ
παρηγοριὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πνευματικὴ εὐφροσύνη θὰ
πλημμυρίσουν τὴν καρδιά σου».

ΕΡ.: Γιατὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀπαγορεύει καὶ καπαταδικάζει

ὄχι μόνο τὶς κακὲς πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὶς κακὲς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίες;

ΑΠ. : Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ, ποῦ εἶναι τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, μολύνεται καὶ μὲ τὶς κακὲς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίες. Π' αὐτὸ ὁ σοφὸς Σολομὼν λέει: «Ὁ Κύριος ἀπεχθάνεται τὸν ἄδικο λογισμό» (Παροιμ. 15:26). Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς βεβαιώνει: «Ὅποιος βλέπει μιὰ γυναῖκα μὲ πονηρὴ ἐπιθυμία, ἔχει διαπράξει μέσα του μοιχεύει μ' αὐτήν» (Ματθ. 5:28). Πρέπει, λοιπόν, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος, νὰ καθαρίζουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ καθετὶ ποῦ μολύνει ὄχι μόνο τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ, καὶ νὰ ζοῦμε μιὰν ἅγια ζωὴ μὲ φόβο Θεοῦ (Β' Κορ. 7:1). Ἄλλωστε, γιὰ νὰ ἀποφύγει κανεὶς τὶς κακὲς πράξεις, πρέπει νὰ ἀποβάλλει τὶς κακὲς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, σὰν ἀπὸ σπόρους, βλασταίνουν ὅλα τὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα. «Γιὰτὶ ἀπὸ τὴν καρδιὰ βγαίνουν πονηρὲς σκέψεις, φόνοι, μοιχεύει, πορνεύει, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλαστήμιες...» (Ματθ. 15:19). «Καθένας μπαίνει σὲ πειρασμὸ ἀπὸ τὴ δική του ἐπιθυμία, ποῦ τὸν παρασύρει καὶ τὸν ἐξαπατάει. Ἐπειτα ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ συλλαμβάνει τὸ κακὸ καὶ γεννάει τὴν ἁμαρτία· καὶ ἡ ἁμαρτία, ὅταν ὀλοκληρωθεῖ, φέρνει τὸ θάνατο» (Ἰακ. 1:14-15).

ΕΡ. : Πότε εἶναι ἀληθινὴ ἡ ἐλπίδα στὸν Θεό;

ΑΠ. : Ἀληθινὴ εἶναι ἡ ἐλπίδα ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκλόνητη πίστη στὸν Θεὸ - γιὰτὶ ἡ πίστη γεννάει τὴν ἐλπίδα μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος (Ρωμ. 15:13) – καὶ τὴ δοκιμασμένη ἀπὸ τὶς θλίψεις ἀρετὴ (Ρωμ. 5:3-4). Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα λυτρώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε φόβο. «Ὅποιος φοβάται τὸν Κύριο», ἀποφαίνεται ὁ σοφὸς Σειράχ, «δὲν θὰ φοβηθεῖ τίποτ' ἄλλο καὶ δὲν θὰ δειλιάσει ποτέ, γιὰτὶ Αὐτὸς εἶναι ἡ ἐλπίδα του», (34:14). «Στὸν Θεὸ στήριξα τὴν ἐλπίδα μου», διακηρύσσει καὶ ὁ ψαλμωδός, «καὶ ἔτσι δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τί θὰ μοῦ κάνουν οἱ ἄνθρωποι» (Ψαλμ. 55:12). Τέτοια ἐλπίδα εἶχε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γι' αὐτὸ ἀντιμετώπισε καρτερικὰ τόσες δυσκολίες. «Ἐπομένουμε κόπους καὶ ὄνειδισμούς», γράφει, «γιὰτὶ στηρίξαμε τὴν ἐλπίδα μας στὸν ἀληθινὸ Θεό» (Α' Τιμ. 4:10). Τέτοια ἐλπίδα ἄς ἔχουμε κι ἐμεῖς, λέγοντας στὸν Κύριο σὲ κάθε περίσταση, σὲ κάθε θλίψη, σὲ κάθε δοκιμασία: «*Γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου*» (Ματθ. 6:10).

ΕΡ. : Πῶς πρέπει ν' ἀγαπᾶμε τὸν Θεό;

ΑΠ. : Τὴν ἀπάντησιν σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὴ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς

τόσο σὴν Παλαιὰ ὅσο καὶ σὴν Καινὴ Διαθήκη: «Νὰ ἀγαπήσεις τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ σου, μ' ὅλη σου τὴν καρδιά καὶ μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλη σου τὴ δύναμη» (Δευτ. 6:5· πρβλ. Ματθ. 22:37, Μάρκ. 12:30, Λουκ. 10:27). Αὐτὸ σημαίνει: Νὰ ἀγαπᾶς τὸν Θεὸ μ' ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς σου δυνάμεις· νὰ Τὸν ἀγαπᾶς τέλεια καὶ ὀλοκληρωτικᾶ· νὰ Τὸν ἀγαπᾶς ἔμπρακτα, τηρώντας τὶς ἐντολές Του (βλ. Ἰω. 14:15)· νὰ Τὸν ἀγαπᾶς παντοπινά, ὄχι μόνο ὅταν σοῦ στέλνει εὐλογίες, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπιτρέπει νὰ σὲ βροῦν συμφορές· νὰ Τὸν ἀγαπᾶς πάνω καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα».

ΕΡ. : Πῶς πρέπει νὰ εἴμαστε μέσα στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς μετὰ τὴν ἔξοδό μας ἀπ' αὐτόν;

ΑΠ. : Ὅλοι μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πηγαίνοντας σὴν ἐκκλησία, πρέπει νὰ εἴμαστε ντυμένοι μὲ σεμνότητα, ἀπλότητα καὶ εὐπρέπεια. Νὰ εἴμαστε σοβαροί, ὄχι ὅμως σκυθρωποί. Νὰ ἔχουμε διώξει ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας τὴ μνησικακία καὶ τὴν ἔχθρα, ἀντικαθιστώντας τες μὲ τὴ συγχωρητικότητα καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς κάθε ἄνθρωπο, ἀκόμα καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας. Νὰ ἀποφεύγουμε κάθε συζήτηση στὶς ὥρες τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Νὰ στεκόμαστε μὲ φόβο Θεοῦ καὶ εὐλάβεια. Νὰ ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὸν νοῦ μας κάθε ἁμαρτωλὴ σκέψη, κάθε βιοτικὴ μέριμνα, κάθε γήινο λογισμό, καὶ νὰ τὸν ἀνεβάζουμε στὸν οὐρανὸ μὲ τὴν προσευχή.

Μετὰ τὴν ἔξοδό μας ἀπὸ τὸ ναὸ, πάλι, ἄς ἀγωνιζόμαστε, πρῶτον, νὰ διατηροῦμε στὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας ὅ,τι καλὸ πήραμε ἀπὸ τὴ θεία λατρεία καί, δεύτερον, νὰ εἴμαστε ὅπως καὶ μέσα στὸ ναὸ, νὰ φερόμαστε δηλαδὴ μὲ εὐλάβεια, σοβαρότητα, σεμνότητα, πραότητα καὶ ἀγάπη πρὸς ὅλους.

ΕΡ. : Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας στὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας;

ΑΠ. : Τρεῖς εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας: ἡ σάρκα, ὁ κόσμος καὶ ὁ διάβολος. Αὐτοὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νὰ μᾶς τραβήξουν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ, νὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τὸ δρόμο Του, νὰ μᾶς ρίξουν σὴν ἁμαρτία καὶ νὰ μᾶς στερήσουν τὴ σωτηρία. Γι' αὐτὸ πρέπει ἀκατάπαυστα καὶ στεναρὰ νὰ ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τους μὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ ὄπλα ποὺ μᾶς ἔχουν δώσει ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του.

«Ντυθεῖται τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μὴν ἀφήνετε τὴ

σάρκα σας να σᾶς παρασύρει στην ικανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν σας», μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 13:14). Ὁ ἴδιος ἐπισημαίνει: «Τὴ διαγωγή σας νὰ τὴν καθορίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τότε δὲν θὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐπιθυμία τῆς σάρκας» (Γαλ. 5:16). Συνάμα, ὅμως, καὶ προειδοποιεῖ: «Μὴν ἔχετε ψευδαισθήσεις, ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται. Γιατὶ ὅ,τι σπέρνει ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ θὰ θερίσει. Ἔτσι, ὅποιος σπέρνει στὸν ἀγρὸ τῆς σάρκας του (καὶ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τῆς), θὰ θερίσει ἀπὸ ἐκεῖ ὡς καρπὸ τὴν καταστροφή. Ὅποιος, ὅμως σπέρνει στὸν ἀγρὸ τοῦ Πνεύματος τὴν αἰώνια ζωή» (Γαλ. 6:7-8).

Γιὰ τὸν κόσμο, πάλι, τὸν δεῦτερο ἐχθρὸ τῆς σωτηρίας μας, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει: «Ὅλα ὅσα εἶναι τοῦ κόσμου –οἱ ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες τοῦ ἐγώ, ἡ λαχτάρα ν' ἀποκτήσουμε ὅ,τι βλέπουν τὰ μάτια μας καὶ ἡ ὑπεροψία γιὰ τὴν κατοχὴ γήινων ἀγαθῶν - δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν Πατέρα ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο. Ὁ κόσμος, ὅμως, θὰ καθεῖ καὶ μαζί του ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατέχουν μέσα σ' αὐτόν, ἐνῶ ὅποιος ἐκτελεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ζήσει αἰώνια» (Α' Ἰω. 2:16-17).

Ὅμως γιὰ τὸν τρίτο καὶ μεγαλύτερο ἐχθρὸ, τὸν διάβολο, εἶναι γνωστὸ πὼς «περιτριγυρίζει σὰν τὸ λιοντάρι πού βρυχίεται, ζητώντας κάποιον νὰ καταβροχθίσει» (Α' Πέτρ. 5:8). Ἐμεῖς, λοιπόν, ἄς μὴν διευκολύνουμε μὲ τὴ διαγωγή μας (βλ. Ἐφ. 4:27). Ἄς ἀντιστεκόμαστε σταθερὰ μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη μας (Α' Πέτρ. 5:9), μὲ τὴν ὑποταγὴ μας στὸν Θεό (Ἰακ. 4:7), μὲ τὴν ἔνδυση τῆς πανοπλίας πού δίνει Ἐκεῖνος (Ἐφ. 6:11), μὲ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχή (Ἐφ. 6:18), μὲ τὴν ἀποφυγὴ τῆς ἁμαρτίας. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς «ὅποιος ἀματάνει, κατάγεται ἀπὸ τὸ διάβολο· γιατί ὁ διάβολος συνδέεται μὲ τὴν ἁμαρτία ἐξαρχῆς. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἦρθε στὸν κόσμο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ: γιὰ νὰ καταστρέψει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰω. 3:8).

ΕΡ. : Τὶ πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ κατανοοῦμε τὴν Ἁγία Γραφή;

ΑΠ. : Γιὰ τὴν κατανόηση τῆς Γραφῆς δὲν χρειάζεται τόσο ἡ

μελέτη ἐρμηνευτιῶν ὑπομνημάτων ὅσο ἡ κάθαρση τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὰ πάθη. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει: «Νὰ ἐπιδιώξεις νὰ φωτίζεσαι πάνω σὰ λόγια τῆς Γραφῆς, πού εἶναι λόγια πνευματικῆς ὑγείας, περισσότερο μὲ τοὺς ἀσκητικούς κόπους παρὰ μὲ τὰ βιβλία». Ὅσο ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν πνευματικὸ του ἀγώνα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καθαρίζεται ἀπὸ τὰ πάθη, τόσο ὁ νοῦς του φωτίζεται καὶ κατανοεῖ ἐκεῖνα πού τοῦ ἦταν πρῶτα ἀκατανόητα. Τὰ ἱερά κείμενα, βλέπετε, γράφτηκαν ὄχι γιὰ νὰ μένουν ἄγνωστα σ' ἐμᾶς καὶ ἀπρόσιτα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς γίνονται γνωστὰ καὶ νὰ μᾶς ὠφελοῦν ψυχικά. Δὲ τὰ κατανοοῦμε, ὅμως, ἐπειδὴ ὁ νοῦς μας εἶναι σκοτισμένος ἀπὸ τὰ πάθη. Ξαναβρίσκοντας τὴ φυσικὴ μας κατάσταση, πού εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἀπάθειας, ἀποκτοῦμε ὑγιὴ καὶ καθαρὸ νοῦ, φωτιζόμεστε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ κατανοοῦμε τὶς Γραφές.

Βλ. “Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν” Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου

Νὰ μὴν ἀπελπίζεται κανένας, οὐδέποτε γιὰ ὀτιδήποτε

Κάποιος Γέρων ἀσκητῆς μέγας καὶ διορατικὸς εἶχε φθάσει εἰς μέτρα ἀσκήσεως ὑπεράνω τῶν δαιμονικῶν πειρασμῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐπήρεια εὐθαρσῶς κατεφρόνει.

Εἶχαν ἀνοίξει μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τῆς ψυχῆς του τὰ μάτια καὶ ἔβλεπε ὀφθαλμοφανῶς Ἀγγέλους καὶ δαίμονας, πῶς ὁ καθένας ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του παράταξιν ἀγωνιζόμενος ἐπηρεάζει τὼν ἀνθρώπων τὸν βίον.

Τόσον μέγας ἦταν ὁ Γέρων αὐτός, εἰς τὸ νὰ περιφρονῆ καὶ νὰ περιπαίξῃ ἐμφανῶς τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ὥστε πολλὰς φορὰς τοὺς ἐμέμφοτο καὶ τοὺς ἔθλιβε, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν ἔκπωσίν των ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς τὴν κόλασιν, ἢ ὁποία ὡς ὑποδίκους τοὺς ἀναμένει.

Οἱ δαίμονες, ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον κοινολογώντας τὴν προκοπὴν καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ θεοφόρου αὐτοῦ Γέροντος, κατέληξαν εἰς τὴν γνώμην νὰ μὴν τὸν πλησιάσῃ κανεὶς πλέον ἀπὸ μέρους των εἰς τὸ ἐξῆς, μήτε νὰ τολμήσῃ νὰ παλαίσῃ μαζί του, μήπως καὶ πληγωθῆ ἀπὸ αὐτόν, διότι μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔφθασε εἰς μέτρα τελειώσεως ὑπερβαίνοντα τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἐδῶ περίπου εὐρίσκοντο πνευματικῶς, ἐν σχέσει μὲ τὸν μέγα Γέροντα τὰ πράγματα, ὅταν μίαν ἡμέραν ἓνας ἐκ τῶν δαιμόνων λέγει εἰς ἓνα ἄλλον συνταλαίπωρον ὅμοιόν του, Ζερέφερ τὸ ὄνομα –ἐὰν ἔχουν οἱ ἀκατονόμαστοι ὄνομα.

-Ζερέφερ, τοῦ λέγει, ἔχω ἓνα λογισμόν. Ἄραγε, ἐὰν κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς δαίμονας ἤθελε μεταμεληθῆ –ἀλλάξῃ γνώμην, τὸν δέχεται ἄραγε εἰς μετάνοιαν ὁ Θεός; Τι λέγεις; ναι ἢ ὄχι; Καὶ ποίος ἐνδεχομένως θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ γνωρίξῃ αὐτό; Περιέργον, ἀπίθανον τὸ ἐρώτημα.

Τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ζερέφερ:

-Θέλεις, τοῦ λέγει, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν μέγα Γέροντα, πού μᾶς περιφρονεῖ καὶ μᾶς περιπαίει, νὰ τὸν πειράξω μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτό, νὰ λάβωμε ἀπάντησι;

Τοῦ λέγει ὁ πρῶτος:

-Πήγαινε, ἀλλὰ πρόσεχε καλὰ, διότι ὁ Γέροντας εἶναι ἀνεβασμένος πνευματικὰ, εἶναι διορατικὸς καὶ θὰ γνωρίσῃ τὸν δόλον· καὶ δὲν θὰ πεισθῆ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ

τὸν Θεόν. Ὅμως πήγαινε· καὶ ἢ ἐπιπυχνάνεις τὸν σκοπὸν σου, ἢ δοκιμάζεις καὶ φεύγεις.

Ἐπῆγε, λοιπόν, πρὸς τὸν μέγαν Γέροντα ὁ Ζερέφερ, σχηματίζοντας τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἄνθρωπον παναμαρτωλὸν, θρηνοῦντα καὶ ὀδυρόμενον τὴν ἀπώλειάν του. Ὁ δὲ Θεός, θέλων νὰ δεῖξῃ, ὅτι οὐδένα μετανουημένον ἀποστρέφεται, ἀλλὰ δέχεται τοὺς πάντας, ἐὰν εὐλικρινῶς εἰς Αὐτὸν ἐπιστρέφουν, δὲν ἐφανέρωσε εἰς τὸν Γέροντα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν περίπτωσιν αὐτῆς τῆς πανουργίας τοῦ δαίμονος, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον ὁ Γέρον ἔβλεπε τὸν πονηρὸν καὶ τίποτε περισσότερον. Θρηνεῖ, λοιπόν, γοερῶς ὁ ἀπατεῶν.

Καὶ τὸν ἐρωτᾷ ὁ Γέρον:

-Τι ἔχεις, ἄνθρωπε, καὶ κλαίεις καὶ ὀλοφύρεσαι τόσον ἀπὸ καρδίας, συντριβὼν μὲ τὸν ὀδυρμόν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου καρδίαν;

Ἀποκρίνεται ὁ δαίμων:

-Ἐγώ, Πάτερ ἅγιε, δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ διάβολος πονηρός, καθὼς συμπεραίνω ἐκ τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν ἀνομιῶν μου.

Τοῦ λέγει ὁ Γέρον:

-Καὶ τὶ θέλεις ἀπὸ ἐμὲ νὰ σοῦ κάμω;

Διότι ἐνόμισεν ὁ Πατήρ, ὅτι ἀπὸ πολλῆς ταπεινώσεως ἀπεκάλει ὁ ὀδυρόμενος τὸν ἑαυτὸν του δαίμονα· ὁ δὲ Θεός, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἀποκαλύπτει τὸ γινόμενον.

Λέγει ὁ δαίμων:

-Τίποτε ἄλλο δὲν παρακαλῶ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ δεηθῆς ἀπὸ καρδίας πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου νὰ σοῦ φανερώσῃ, ἐὰν δέχεται τὸν διάβολον εἰς μετάνοιαν· διότι, ἐὰν ἐκεῖνον εἰς μετάνοιαν δεχθῆ, δέχεται καὶ ἐμένα, ὁ ὁποῖος εἰς τίποτε δὲν διαφέρω ἀπὸ ἐκεῖνον.

-Καλὰ, τοῦ λέγει ὁ Γέρον, ὅπως θέλεις θὰ κάμω. Τώρα πήγαινε σὸ καλὸ σου, καὶ αὖριον ἔλα πάλι ἐδῶ, νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐφυγε ὁ δαίμων. Καὶ τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἀπλώνει καρδίαν καὶ χείρας εἰς ἰκεσίαν ὁ ὄσιος Γέρον, παρακαλῶν τὸν Πανάγαθον νὰ τοῦ φανερώσῃ, ἐὰν ἄραγε δέχεται τὸν διάβολον ἐπιστρέφοντα εἰς μετάνοιαν.

Ἀμέσως τότε τοῦ ἐμφανίζεται Ἄγγελος παρὰ Κυρίου ἐξαστράπτων καὶ λέγων:

-Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός σου!

-Διατί παρεκάλεσες ὑπὲρ δαίμονος τὴν ἐξουσίαν μου; Καὶ τί ἦλθε αὐτὸς ζητῶν, ἐκπειράζων σε μὲ δόλον;

Ὁ Γέρων ἔμεινε ἐκστατικὸς πρὸς τὸν Ἄγγελον.

-Καὶ πῶς, λέγει, ὁ Κύριος δὲν μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλὰ μοῦ τὸ ἀπέκρυψε νὰ μὴν τὸ ἐννοήσω;

Καθουχάζων αὐτὸν ὁ Ἄγγελος τοῦ λέγει:

-Μὴ ταραθῆς δι' αὐτὸ ὅπου ἔγινε. Διότι κάποιαν θαυμαστὴν οἰκονομίαν μετέρχεται ὁ Θεὸς εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀμαρτωλῶν, ὥστε νὰ μὴν ἀπελπίζονται. Διότι κανένα ἐκ τῶν προσερχομένων εἰς αὐτὸν ἐν μετανοίᾳ δὲν ἀποστρέφεται ὁ πανυπεράγαθος Κύριος· κἂν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς καὶ Διάβολος ἤθελε δεόντως προσέλθει ὥστε μὲ τὴν δοκιμὴν αὐτὴν νὰ γίνῃ φανερὰ ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων δαιμόνων προερχομένη σκληρότης καὶ θανάσιμος αὐτῶν ἀπόγνωσις. Ὅταν, λοιπόν, ἔλθῃ αὖριον ὁ πειράζων πρὸς σέ, μὴν τὸν ἀποπάρης ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' εἰπέ του τὰ ἐξῆς:

-Διὰ νὰ γνωρίζης ὅτι εἶναι φιλόανθρωπος ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἀποστρέφεται κανένα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπιστρέφουν εἰς Αὐτὸν ἐν μετανοίᾳ, καθ' οἷονδήποτε τρόπον καὶ ἂν εἶχαν προηγουμένως ἀμαρτίσει, μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι καὶ ἐσένα θὰ δεχθῆ· ἀλλὰ ἐὰν τηρήσης ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δι' ἐμοῦ σὲ προστάζει.

Ὅταν ἐδῶ φθάσουν τὰ πράγματα, καὶ σὲ ἐρωτήσῃ:

-Καὶ ποῖα ἄραγε εἶναι αὐτὰ ποῦ μοῦ δίνεις ἐντολὴν νὰ τηρήσω;

Τότε νὰ τοῦ εἰπῆς τὰ ἐξῆς:

-Τάδε λέγει Κύριος.

Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σὲ γνωρίζω ποῖος εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔχεις ἔλθει πειράζων. Σὺ εἶσαι ἀρχαῖον κακόν. Καὶ συνήθισες νὰ πορεύεσαι κατὰ τὴν βέβηλόν σου ἀληθινὴν μετάνοιαν; Ὅμως, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς πρόφασιν ἀπολογίας τίς δικαιολογίης τῆς κρίσεως, ὅτι δῆθεν ἠθέλησα νὰ μετανοήσω καὶ ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἐδέχθη, πρόσεχε εἰς αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω, πῶς ὀφείλεις νὰ ἐνεργήσῃς τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων.

-Θὰ μείνης ἐπὶ τρία ἔτη εἰς ἓνα τόπον ἀκίνητος. Στραμμένος κατὰ ἀνατολάς. Νύκτα καὶ ἡμέρα θὰ ἰκετεύς. «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὸ ἀρχαῖον κακόν». Σὺ θὰ τὸ λέγῃς αὐτὸ ἑκατὸ φορές. Μὲ φωνὴ δυνατῇ.

Καὶ πάλιν ἑκατὸ φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὸ βδέλυγμα τῆς

ἐρημώσεως». Καὶ πάλιν ἄλλες ἑκατὸ φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὴν ἐσκοπισμένην ἀπάτην»! Αὐτὰ νὰ κράζης πρὸς Κύριον ἐπὶ τρία ἔτη διαδοχικῶς καὶ ἀδιαλείπτως, τὴν μίαν ἑκατοντάδα μετὰ τὴν ἄλλην. Καὶ ἐὰν τὰ κάνης αὐτὰ καθὼς πρέπει μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην πού ἀρμόζει, θὰ συναριθμηθῆς μὲ τοὺς Ἄγγελους Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Αὐτὰ νὰ τοῦ εἰπῆς, λέγει ὁ Ἄγγελος, εἰς τὸν Γέροντα. Ἐάν, λοιπόν, συμφωνήσῃ νὰ τὰ κάμῃ, δέξου αὐτὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλὰ γνωρίζω, λέγει Κύριος, ὅτι ἀρχαῖον κακὸν νέον καλὸν δὲν γίνεται. Καὶ ὅσα ἀκολουθήσουν σημειώσῃ τα διὰ τις ἔσχατες ἡμέρες, νὰ μὴ ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἀπόγνωσιν, ἐφόσον ἀπὸ καρδίας θελήσουν νὰ μετανοήσουν. Διότι πάρα πολὺ θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν διήγησιν αὐτὴν οἱ βαρέως ἀμαρτήσαντες, πληροφορούμενοι γιὰ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἀπελπίζονται εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς μετανοίας διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἄγγελος καὶ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τὴν ἐπομένην ἑνωρὶς τὸ πρῶτὸ ἐμφανίζεται πάλιν κλαίον, ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ μακρόθεν, ὁ δαίμων, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὸν Γέροντα.

Ὁ Γέρον κατ' ἀρχὰς δὲν ἐθεάτρισε τὴν ἀπάτην τοῦ προσερχομένου· μόνο ἔλεγε ἀπὸ μέσα του εἰς τὸν λογισμὸν του:

-Κακῶς ἦλθες, ἀρχαῖον κακόν, κλέπτη διάβολε, σκορπιε μὲ τὸ δηλητήριον, ἀποστάτα τῆς θείας δόξης, ἀντίρρητη κακότηροπε, κακοσήμεντε, παραχαραγμένε, παραμορφωμένε.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασε, τοῦ λέγει:

-Νὰ γνωρίσης, ὅτι παρεκάλεσα τὸν Θεόν, καθὼς σοῦ ὑπεσχέθην, καὶ σὲ δέχεται εἰς μετάνοιαν, ἐὰν ὅμως κάμῃς ἔργον αὐτὰ πού σοῦ παραγγέλλει δι' ἐμοῦ ὁ κραταῖος τῶν Δυνάμεων Κύριος.

Λέγει ὁ Δαίμων:

-Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ πού Αὐτὸς μοῦ ὥρισε νὰ κάμω;

Καὶ ὁ Γέρον εἶπε:

-Προσάξει ὁ Θεός, νὰ σταθῆς εἰς ἓνα τόπον ἀκίνητος ἐπὶ τρία ἔτη, βλέπων κατὰ ἀνατολὰς καὶ κράζων ἡμέρα καὶ νύχτα ἀδιαλείπτως ἀνὰ ἑκατὸ φορές: «Ὁ Θεὸς ἐλέησόν με τὸ ἀρχαῖον κακόν»· καὶ πάλιν ἑκατὸ φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως»· καὶ πάλιν ἑκατὸ φορές: «Ὁ Θεός, ἐλέησόν με τὴν ἐσκοπισμένην ἀπάτην». Συνεχῶς ἐπαναλαμβάνόμενα αὐτὰ ἀνὰ

ἐκατό, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπὶ τρία ἔτη. Ὅταν τὰ κάμης αὐτὰ καθὼς πρέπει, θὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν σου καὶ θὰ συναριθμηθῆς καθὼς ἦσουν ἐξ ἀρχῆς με τοὺς Ἀγγέλους Αὐτοῦ.

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ζερέφερ, ἀσταπιαίως ἀπέβαλε τὸ ἐπίπλαστον τοῦ θρήνου προσωπεῖον του· ἔκαμε ἓνα δαιμονιώδη ἀπαίσιον καγχασμὸν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εἶπε εἰς τὸν Γέροντα:

-Ὡ σαπρόγηρε, ἐλεεινὲ καὶ ἄθλιε, τρισάθλιε γέρον! Ἐὰν ἐγὼ ἤθελα νὰ ἀποκαλέσω τὸν ἑαυτὸν μου βδέλυγμα καὶ ἀρχαῖον κακὸν καὶ ἐσκοπισμένην ἀπάτην καὶ ἐзоφωμένον καὶ ἀνωφέλτην, ἀπὸ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θὰ εἶχα διαλέξει νὰ τὸ κάνω αὐτὸ καὶ θὰ ἐσωζόμουν ἀμέσως, ἀπὸ τότε.

Ἀλλὰ, τώρα ἐγὼ, ἀρχαῖον κακόν; Μὴ γένοιτο! Καὶ πῶς εἶμαι ἀρχαῖον κακόν; Τώρα μάλιστα πού ἔχω γίνει τόσον θαυμαστός; Καὶ ὅλοι μοῦ ὑποτάσσονται καὶ μὲ φοβοῦνται καὶ μὲ τρέμουν;

Τώρα ἐγὼ νὰ ἀποκαλέσω τὸν ἑαυτὸν μου βδέλυγμα καὶ ἀπάτην καὶ ἐσοκρωμένον καὶ ἀνωφέλτην; Ὁχι, Γέρον! Ὁχι! Ὁχι!

Τώρα ἰδίως πού δεσπόζω ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, νὰ γίνω διὰ τῆς μετανοίας ἐγὼ ἓνα τίποτε, ἓνα παίγνιον, ἓνα ξεπεσμένο ἄβουλο ὄν; Ἐνας δοῦλος ταπεινός, ἐλεεινός, εὐτελὴς καὶ ἀχρεῖος; Ὁχι, Γέρον! Ὁχι! Ὁχι! Ποτέ! Ποτέ!

Αὐτὰ εἶπε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ μὲ ἓνα ἀλλόκοτον συριγμὸν καὶ ἀλαλαγμὸν, ἔγινε ἄφαντον ἀπὸ προσώπου τοῦ Γέροντος.

Ὁ δὲ Γέρον, καθὼς εἶδε καὶ ἄκουσε αὐτὰ ἐσύναξε τὸν ἑαυτὸν του εἰς προσευχὴν, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἀπὸ ἐμπειρίας καὶ λέγων:

-Ἀληθῶς εἶπας, Κύριε, ὅτι ἀρχαῖον κακὸν νέον ἀγαθὸν δὲν γίνεται!

Ὡς ἐπίλογος:

Αὐτὰ, ἀγαπητοὶ δὲν τὰ κοινολογῶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλὰ γιὰ νὰ γνωρίσετε τοῦ Δεσπότη τοῦ πολὺ καὶ ἀνεκδιήγητον ἔλεος καὶ τὴν ἄπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα. Διότι, ἐὰν καὶ τὸν διάβολον δέχεται μετανοοῦντα, πολὺ περισσότερον τοὺς ἀνθρώπους, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τὸ αἷμα Του ἔκυσε, θὰ δεχθῇ ἐπιστρέφοντας, ἐὰν τὸν ἰκετεύσουν ἀπὸ καρδίας ἐν μετανοίᾳ μὲ ἐξομολόγησιν καὶ διόρθωσιν βίου, καθὼς ὀρίζει ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Βλ. Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τόμος 71ος Ἐκδ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ

Ἱστορικὸν καὶ θαύματα τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης «Ἀκένωτον Ποτήριον»

Τὸ ἔτος 1878, ἓνα θαυμαστὸ γεγονός, ἔκανε γνωστὴ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας πού ὀνομάζεται «Ἀκένωτον Ποτήριον» στὸν Ὁρθόδοξο Κόσμο. Στὴν περιφέρεια Ἐφραίμοφσκι τῆς ἐπαρχίας Τοῦλα, ζούσε ἓνας συνταξιούχος στρατιώτης, πού ὀνομαζόταν Στέφανος, ὁ ὁποῖος βασανίζοταν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς μέθης. Ξόδευε ὅλα τὰ χρήματά του στὸ ποτὸ καὶ εἶχε περιέλθει σὲ ἀξιοθρήνητο κατάσταση. Ἀπ' τὸ πολὺ ποτὸ παρέλυσαν τὰ πόδια του, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνει. Μιὰ νύχτα ὅμως αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἶδε ἓνα ἀσυνήθιστο ὄνειρο. Ἐνας μοναχὸς μὲ ἐπιβλητικὴ μορφή τοῦ παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο καὶ ἀφοῦ στάθηκε μπροστά του, τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Νὰ πᾶς σπὴν πόλην Σερποῦγοφ στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας. Ἐκεῖ θὰ βρεῖς τὴν εἰκόνα τῆς πού ὀνομάζεται “ Ἀκένωτον Ποτήριον”. Θὰ προσευχηθεῖς μπροστά τῆς, καὶ θὰ λάβῃς θεραπεία σώματος καὶ ψυχῆς».

Ὁ Στέφανος, μὴ ἔχοντας καθόλου δύναμη στὰ πόδια του λόγω τῆς παραλυσίας ἀπὸ τὸ πολὺ ποτὸ, καὶ μὴ διαθέτοντας μεταφορικὸ μέσο γιὰ τὸ ταξίδι αὐτό, δὲν ἀποφάσισε νὰ τὸ ἐπιχειρήσει. Ὁ μοναχὸς τοῦ ξαναπαρουσιάστηκε στὸν ὕπνο μὲ τὴν ἴδια ἐντολὴ ἀλλ' ὁ ἀλκοολικὸς Στέφανος καὶ πάλι δὲν ὑπάκουσε. Τέλος ὁ μοναχὸς τοῦ ἐμφανίστηκε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ μὲ πολλὴ ἀυστηρότητα, τὸν διέταξε νὰ ὑπακούσει σπὴν προσταγῇ του.

Ἔτσι ὁ Στέφανος μὲ πολλὴ δυσκολία, λόγω τῆς καταστάσεως τῶν ποδιῶν του, ξεκίνησε ἀμέσως τὸ ταξίδι. Σταμάτησε τὴ νύχτα γιὰ διανυκτέρευση σ' ἓνα χωριό. Μιὰ συμπαθητικὴ ἡλικιωμένη γυναίκα γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσει ἀπ' τὸν πόνο τοῦ ἔτριψε τὰ πόδια καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ξαπλώσει σ' ἓνα μέρος κοντὰ στὸ ζεστὸ φούρνο γιὰ νὰ γλυκάνει τοὺς πόνους. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύχτας, ὁ

Στέφανος ένωσε μιὰ μικρὴ ἀνακούφιση στὰ πόδια του. Ὅταν ξύπνησε τὰ πόδια του ἦταν μὲν ἀδύναμα, ἀλλὰ μπορούσε νὰ σταθεῖ σ' αὐτά. Τὸ ἐπόμενο βράδυ ένωσε καλύτερα. Ἐτσι σπηριζόμενος σὲ δύο ξύλα σπὴν ἀρχὴ καὶ ἀργότερα σὲ κανένα ἔφθασε στὸ Σερπούγοφ. Ἀφοῦ μπῆκε στὴ Μονὴ «Βλαντίσονι», ζήτησε νὰ προσκυνήσει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας «Τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον», σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ πού 'χε πάρει. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε εἰκόνα τῆς Παναγίας μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς εἶπε ὅτι πρέπει νὰ 'ναι ἐκεῖνη ἡ εἰκόνα πού ἀπεικόνιζε τὴν Παναγία μὲ τὸ Χριστὸ μέσα στὸ Ἅγιο Ποτήριον, ἡ ὁποία ἦταν τοποθετημένη στὸ προσκυνητάρι τοῦ διαδρόμου πού ὀδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Ναὸ στὸ σκευοφυλάκιο. Ὅλοι ἔμειναν ἐκπληκτικοί, ὅταν στὸ πίσω μέρος τῆς εἰκόνας, διάβασαν τὴν ἐπιγραφὴ πού ἔγραφε: «Τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον».

Στὴν εἰκόνα δὲ τῶν Κτητόρων τῆς Μονῆς: Ἁγίου Ἀλεξίου Μόσχας καὶ Ὁσίου Βαρλαάμ, ὁ Στέφανος στὸ πρόσωπο τοῦ τελευταίου, ἀναγνώρισε τὸν μοναχό, ὁ ὁποῖος ἐμφανίστηκε τρεῖς φορὲς στὸν ὕπνο του.

Ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὸ Σερπούγοφ, ὁ μέχρι τότε ἀλκοολικὸς καὶ παράλυτος Στέφανος, ἔγινε τελείως καλά· ἀλλὰ τὸ σημαντικότερο, δὲν εἶχε πλέον ῥοπή πρὸς τὴν βλαβερὴ συνήθεια τοῦ ποτοῦ.

Σύντομα τὸ θαυμαστὸ γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀλκοολικοῦ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν περιοχὴ.

Πολλοὶ ἄρχισαν νὰ προσέρχονται στὴ νεοεμφανισθεῖσα θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας στὸ Σερπούγοφ, ὄχι μόνον ἀπ' τὴν γύρω περιοχὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μακρινὰ μέρη. Οἱ ἄνθρωποι πού ὑπέφεραν ἀπ' τὸ πάθος τῆς μέθης ἢ ἦταν ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὸ κάπνισμα καὶ τὶς παραισθησιογόνες οὐσίες (ναρκωτικά) καθὼς καὶ οἱ συγγενεῖς τους, προσευχόνταν στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας «Τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον» γιὰ θεραπεία καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὶς ἀσθένειες τῶν παραπάνω παθῶν, ἐνῶ ἄλλοι κατέφθαναν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ αὐτά.

Ἡ Εἰκόνα αὐτὴ τῆς Παναγίας ὑπῆρχε στὸ Μοναστήρι «Βλαντίσονι», μέχρι τὴν Κομμουνιστικὴ Ἐπανάσταση στὴ Ῥωσία τοῦ ἔτους 1917. Τὸ ἔτος 1919 οἱ Κομμουνιστὲς τὸ ἐκλείσαν καὶ ὀλόκληρο τὸ κπριακό του συγκρότημα μαζί μὲ τοὺς Ναοὺς ἀλλάξε «χρῆση»... Ἡ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τότε μεταφέρθηκε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Σερπούγοφ, τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Κατά τὰ ἔτη 1928-1930 ἔγινε προσπάθεια ἐπανεορτισμοῦ τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνας, ἡ ὁποία λόγῳ τῶν διωγμῶν, εἶχε σταματήσει νὰ ἐορτάζεται στήν περιοχή. Τότε ὁ Μητροπολίτης τῆς πόλεως, Ἑμμανουήλ, εὐλόγησε κατ' ἀπαίτησιν τῶν πιστῶν 8 ἀντίγραφα τῆς εἰκόνας. Τὸ ἔτος 1929 ἔκλεισε ἀπὸ τοὺς ἀθέους καὶ ὁ Καθεδρικός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὸν κἀκε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νάρα. Οἱ εἰκόνες τῆς Παναγίας «Τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον» συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀντιγράφων ἐξαφανίστηκαν, καὶ κάθε λατρευτικὴ ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τῆς συγκεκριμένης εἰκόνας ἐξέλειπε (σταμάτησε).

Ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ τιμὴ πρὸς τὴν προαναφερθεῖσα εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀναβίωσε στὸ Σερπούγοφ τὴ δεκαετία τοῦ 1980. Τὸ 1990 ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωσήφ ἐπανασύστασε τὴν κατεστραμμένη Μονὴ «Βισότσκι» στὸ Σερπούγοφ, ὅπου καὶ μετέφερε τὶς λατρευτικὲς ἐδηλώσεις πρὸς τιμὴν τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας.

ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἐμεῖς οἱ ἐλάχιστοι, μὰ πονεμένοι γονεῖς Λέανδρος καὶ Παναγιώτα φτάσαμε ἰκέτες Σου Ὑπερευλογημένη Θεοτόκε Παρθένε, καλουμένη «Ἀκένωτον Ποτήριον» στὸ Παλαιοχώρι Χαλκιδικῆς.

Πέλαγος εὐσπλαχνίας καὶ λιμὴν σωτηρίας μᾶς ὑπεδέχθης Πάναγνε στήν Μονὴ Σου τὸν Νοέμβριο τοῦ 2013.

Σημειώνουμε ἐδῶ ὅτι στήν τελευταία μας προσευχὴ καὶ ὕστατη ἐλπίδα σωτηρίας γιὰ τὸν υἱὸ μας Σπύρο, ποὺ πάσχει ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν ναρκωτικῶν ἐδῶ καὶ 6 χρόνια, ἦταν ἡ παρέμβαση τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ ἡ ἐπέμβαση τοῦ προστάτη Ἁγίου Σπυρίδωνα.

Σεμνή μας Παναγία, Ἄχραντε, Θεογεννήτωρ, ποὺ στὴ στρατιὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Σου περιλαμβάνεις τὸν Ἰωάννη, τὸν δικὸ μας γιὸ ποὺ ἦρθε κοντά Σου 18ετῆς κτυπημένος ἀπὸ τὴ νόσο τῶν κομποῦτερ, σπλαχνίστηκες Μητέρα μας τὴ μάνα ποὺ σπαράζει καὶ μᾶς χάρισε τὸν Σπύρο πίσω ὑγιὴ ν' ἀγωνίζεται τώρα ν' ἀπεξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴ μάστιγα τῶν οὐσιῶν.

Ἐπανήλθαμε στὴ Ἁγία Μονὴ Σου Μητροπάρθενε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2014 μὲ τὸν Σπύρο. Οἱ Ἄγγελοι ἔστησαν χορό.

Ὁ βαρὺς, σκληρὸς καὶ ἀσίκωτος ἔφηβος ἔσπασε μπροστὰ στὸ ἔλεός Σου.

Οἱ ἄπειρες ἰκεσίες ποὺ ἔφτασαν σὲ Σένα καὶ εἰσακούστηκαν ἀπὸ

τὸν Γλυκύτατον Υἱὸν Σου ἔκαναν τὸν λέοντα ἀρνάκι. Μόνον Σένα ἐμπιστεύεται τώρα σὴν ζωὴ του. Ἔφτασε ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Τρίτο προσκύνημα ἔγινε στὶς 10 Ἰουλίου 2014, ὅπου τὸ ἀρνάκι προσῆλθε σὴν Μονὴ Σου νὰ καταθέσει τὶς ἀνομίες του καὶ νὰ πάρει ἀπὸ Σένα τὴν φοβερὰν προστασίαν Σου Παναγία μας.

ᾠ! Τὶ θεία Μυσταγωγία, ᾠ! Τὶ φοβερὸν τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως!

Οἱ στιγμὲς ποὺ βιώσαμε δὲν περιγράφονται!

Μία ἀόρατος σκάλαια, πεμπουσία τῆς τεράστιας ἀγκαλιᾶς Σου Παναγία μας, διάχυτη ἡ χαρὰ τῶν παρευρισκομένων κάτω ἀπὸ τὴν ἱερὰ εἰκόνα Σου, ἀπερίγραπτες οἱ στιγμὲς τῆς καλωσύνης Σου πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀσήμαντους θνητοὺς ὑπηκόους Σου.

Ἄνοιξαν τὰ οὐράνια.

Μετὰ ἀπὸ τέτοιο θαῦμα ἡ μετάδοση τῆς ἀγάπης μας, Παναγία μας, μπροστὰ σὴν δική Σου ἀνείπωτη καλωσύνη εἶναι μῆνυμα χαρᾶς καὶ ἀγαλλίασης πρὸς ὅλες τὶς οἰκογένειες ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴ λαίλαπα τῶν παραισθησιογόνων οὐσιῶν νὰ σπεύσουν νὰ κενώσουν ἀπὸ τὸ «Ἀκένωτον Ποτήριον» τῆς σωρηρίας Σου.

Οἱ ἀδελφοί μας τῆς Μονῆς Σου νὰ ἔχουν πάντα τὸ ἔλεός Σου Ὑπεραγία Θεοτόκε Παρθένη Μαρία καὶ Δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ μεῖς πάντα νὰ ἀξιοθοῦμε νὰ σπικωνόμαστε ὅταν πέφτουμε, κι ὅσο εἴμαστε ὄρθιοι νὰ δοξολογοῦμε τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ὅλους τοὺς Ἁγίους καὶ ὅλα τὰ Ἀγγελικὰ τάγματα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων νὰ μεριμνοῦν νὰ εὐρώμεν παράδεισον.

Λέανδρος καὶ Παναγιώτα, Ἀθήνα, 12 Ἰουλίου 2014.

* * * * *

Εἶμαι ἡ ἀνάξια δούλη τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ Πηνελόπη.

Ἦθελα μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ ὁμολογίας νὰ πῶ ὅτι Ζεῖ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μεσσίας μας καὶ Λυτρωτὴς μας καὶ βασιλεύει, καὶ ὅτι τὰ θαύματά Του εἶναι ἀτελείωτα καθημερινά.

Ὁ σύζυγός μου Νικόλαος Χ. ἦταν σὲ βαριὰ μορφὴ ἀλκοολισμοῦ 27 χρόνια. Δὲν τὸ ἤξερα ὅταν ἔγινε ὁ γάμος μας καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ πήραμε δυστυχῶς διαζύγιο.

Ἔπινε 2 μπουκάλια 1½ λίτρο καθαρὸ οὔζο κάθε μέρα.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔφερε πάλι μαζὶ μετὰ ἀπὸ 6 ὀλόκληρα χρόνια. Μοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ πᾶμε σὲ ψυχίατρο γιὰ νὰ ἀρχίσει ἀποτοξίνωση.

Μετά ἀπὸ τὸν πόνο πού πέρασα κοντά του τὸν ἀγαποῦσα πολύ. Σὰν ταπεινὴ Χριστιανὴ Ὁρθόδοξη εἶπα ὅτι ὑπῆρξε τὸ ἱερὸ στεφάνι μου κι ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσω.

Ὅταν ξεκίνησε ἡ θεραπεία του, μοῦ εἶπανε γιὰ τὴν παράκληση τοῦ «Ἀκένωτου Ποτηρίου», τὴν ὁποία μοῦ ἔστειλε ἡ ἀδελφότητά σας γιὰ νὰ προσεύχομαι στὴν γλυκειά μας Μητέρα τῶν Χριστιανῶν τὴν Πάναγνη Παναγία μας.

Ἄρχισα ἀμέσως νὰ λέω τὴν Παράκλησή Της κάθε μέρα με δάκρυα καὶ κατάνυξη.

Σὲ δύο ἐβδομάδες πήγαμε στὸν γιατρὸ νὰ δεῖ τι στερητικὰ εἶχε καὶ πῶς πάει.

Δόξα τῷ Θεῷ! Δὲν εἶχε κανένα ἀπολύτως πρόβλημα. Ὁ ψυχίατρος τὰ ἔχασε. Δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ἡ Παναγία μας τοῦ τὸ πήρε ἀμέσως. Εὐχαριστῶ τὸ «Ἀκένωτο Ποτήριον» τοῦ Κυρίου μας. Τὸ θαῦμα Του τεράστιο. Ὁ Νικόλαος ξεκίνησε τὴν θεραπεία του στὶς 22/12/2010. Μέχρι σήμερα εἶναι καθαρὸς. Μυρίζει οὔζο καὶ ἀνακατεύεται ὁλόκληρος.

22/12/2010 - 17/10/2012 καθαρὸς.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Πνελόπη, Ἀθήνα, 17 Ὀκτωβρίου 2012

* * * * *

Σᾶς γράφω γιὰ τὸ πῶς ἡ «Πάντων Χαρὰ» καὶ «τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον», ἡ Κυρία Θεοτόκος, μὲ βοήθησε πρὶν 5 χρὸνια νὰ σταματήσω τὸ κάπνισμα.

Κάπνιζα ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν, ὅταν ὅμως μὲ ξανάφερε ὁ Φιλάνθρωπος Κύριος στὴν ποίμνη Του τὸ 1999, καὶ διαβάζοντας στὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὅτι ὅποιος φθείρει τὸ σῶμα του θὰ τὸν φθείρει ὁ Θεός, γιὰ τὸ σῶμα μας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βάλθηκα νὰ τὸ κόψω. Μέχρι τὸ 2009 τὸ εἶχα κόψει πάνω ἀπὸ εἴκοσι φορὲς μὲ διάφορους τρόπους: δύο φορὲς μὲ ἓνα χάπι τὸ Zyban, πού μοῦ ἔλεγαν ὅτι βοηθοῦσε, καὶ πηγαίνοντας σὲ μιὰ κλινικὴ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, ὅπου μὲ ὑποστηρικτικὴ θεραπεία λέγαν ὅτι θὰ τὸ σταματοῦσα. Καὶ πραγματικὰ τὸ σταματοῦσα. Μόλις ὅμως ἐρχόταν μιὰ δυστυχία ἀμέσως ξαναγύριζα μὲ τὸ ἴδιο πάθος στὸ κάπνισμα.

Τὸ 2009 ἦλθα μὲ μιὰ φιλικὴ παρέα στὸ μοναστήρι σας καὶ

πῆρα τὴν παράκληση τῆς Παναγίας, «τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον». Μὲ ἀπόγνωση καὶ πολλὰ δάκρυα τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ βοηθήσει νὰ σταματήσω τὸ κάπνισμα. Πρόσθεσα ὅτι ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα, δὲν μπορῶ οὔτε τὸ θέλω νὰ σταματήσω τὸ κάπνισμα. Ἄρχισα νὰ κάνω τὴν Παράκληση κάθε μέρα. Βρῆκα τότε καὶ μία σελίδα στὸ διαδίκτυο κάποιου Joel Spitzez πού ἔκανε σεμινάρια διακοπῆς τοῦ καπνίσματος καὶ ἔλεγε ὅτι «ὅταν σταματήσεις τὸ κάπνισμα γιὰ νὰ μὴν τὸ ξαναρχίσεις, τὸ ὅλο θέμα εἶναι νὰ μὴν πάρεις ποτὲ ξανὰ οὔτε μία ρουφηξιά». Ἔτσι μὲ τὴ βοήθεια τῆς Θεοτόκου ἀπαλλάχτηκα ἀπὸ αὐτὸ τὸ βρωμερὸ πάθος πού μὲ κρατοῦσε αἰχμάλωτη καὶ λυπημένη. Ἀπὸ τότε σὲ πολλοὺς φίλους καπνιστὲς ἔχω δώσει τὴν Παράκληση.

Εὐχομαι ὅλοι οἱ ἐξαρτημένοι μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας μας «τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον» νὰ ἀπεξαρτηθοῦν γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσει σπὸν Υἱό Της πού μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ πάθη, ἂν στὰ ἀλήθεια τὸ θέλουμε. Ἄμην.

Σοφία, Ἀθήνα

* * * * *

Μὲ λένε Μαρία καὶ μένω στὴ Μεταμόρφωση Ἀττικῆς. Ἔχω ἓνα γιὸ 31 χρονῶν. Ὅταν πῆγε στρατιώτης μάθαμε ὅτι κάνει χρῆση ναρκωτικῶν οὐσιῶν. Παναγία μου, εἶπαμε! Τὶ νὰ κάνουμε; Δὲ γνωρίζαμε τίποτα γιὰ τὰ ναρκωτικά. Ἄρχισε ὅλη ἡ οἰκογένεια νὰ ἀρρωσταίνει ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τρέξαμε σὲ κλινικὲς, σὲ προγράμματα ἀπεξάρτησης, ὅμως δὲ καταφέραμε τίποτα. Τὸ παιδί μου θὰ πέθαινε. Ἡ χρῆση πού ἔκανε στὰ ναρκωτικά γινόταν καὶ χειρότερη. Ἐχοντας αὐτὴ τὴ δυστυχία, πεθαίνει ὁ μονάκριβος ἀδελφός μου ἀπὸ καρκίνο. Ὁ πόνος ἀβάσταχτος, ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Μά, ὅταν κάναμε τὰ «σαράντα», τὸ μνημόσυνο τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐκεῖ ἔγινε θαῦμα, μεγάλο θαῦμα. Τὸ παιδί τοῦ ἀδερφοῦ μου, ὁ Βασίλης ἦλθε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε: «Θεῖα μου, πάρε αὐτὸ τὸ τηλέφωνο καὶ κάνε γρήγορα, μόνο ἀπὸ τὴν Παναγία θα γίνεῖ καλὰ ὁ Κώστας». Τοῦ εἶπα «εὐχαριστῶ». Ἄρχισα νὰ παίρνω τηλέφωνο. Ἔμαθα ὅτι αὐτὸ τὸ τηλέφωνο ἀνήκει στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας μας, τῆς καλουμένης «Ἀκένωτον Ποτήριον». Ἐπικοινωνήσα ἀμέσως καὶ μοῦ στείλανε τὸ βιβλίο. Τρεῖς μῆνες διάβαζα κάθε μέρα τὴν Παράκληση τῆς Παναγίας καὶ τοὺς Χαιρετισμούς. Μία μέρα καθὼς διάβαζα, τὸ σπιτικό μου

μύρισε μύρο, εὐωδίασε ὁ τόπος. Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ παιδί μου πῆρε τὸ καλύτερο, παρακολουθεῖ ἕνα πρόγραμμα καὶ εἶναι σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση.

Θέλω νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς ἱερεῖς ποὺ δύο χρόνια μὲ βοηθᾶνε πνευματικὰ καὶ μπήκαμε στὸ δρόμο τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ὅσο ζῶ θὰ προσκυνῶ καὶ θὰ διαβάζω τὴν Παράκληση καὶ τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας μας τῆς καλουμένης «Ἀκένωτον Ποτήριον» καὶ «Χαρὰ τῶν Θλιβομένων».

Μαρία, Ἀθήνα, 6 Ιουλίου 2014

* * * * *

Ὁ πατέρας μου ἦταν ἀλκοολικός καὶ μὲ τὴν μητέρα μου ζούσανε σχεδὸν συμβατικά. Ὁ καθένας εἶχε τὰ πάθη του· ὁ πατέρας μου τὸ ἀλκοὸλ καὶ ἡ μητέρα μου τὸν ἐγωϊσμό, ἀξεπέραστο πάθος. Τὸ 1997, ἤμουν 17 ἐτῶν, ὅταν σὲ μιὰ νύχτα κάρκε τὸ σπίτι μου καὶ ἔχασα τὸν πατέρα μου ποὺ κάρκε μέσα στὸ σπίτι. Ἀκριβῶς δέκα ἡμέρες μετὰ πῆγα στὸν κόσμον τῶν δαιμόνων· μὲ πνίγανε οἱ τύψεις καὶ οἱ ἐνοχῆς ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ ποτὲ πόσο τὸν ἀγαποῦσα. Ἡ μητέρα μου ἔζησε 5 χρόνια καὶ μετὰ πέθανε ἀπὸ καρκίνο στὸ κεφάλι, ἐνῶ ἐγὼ ἤδη εἶχα μπεῖ στὴ φυλακὴ λόγω τῆς χρήσεως οὐσιῶν. Εἶχαν ἀρχίσει οἱ συνέπειες τῆς χρήσεως στὸ κορμί μου καὶ δὲν ὑπῆρχε πιά μέρος γιὰ χρῆση, τὸ σακάτεψα ὅλο. Κι ὅμως ὁ Θεὸς δὲ μὲ ἄφησε ποτέ, ἦταν πάντα δίπλα μου καὶ Τὸν εὐχαριστῶ θερμὰ.

Ξαφνικὰ μοῦ ἔστειλε κοντά μου τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ρῶσο τὸ θαυματουργό, ποὺ μοῦ ἔδωσε πολλή ἀνακούφιση, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πάθος εἶναι πολὺ δυνατὸ. Ὑπάρχει ἕνα Μοναστήρι στὸ Παλαιοχώρι Χαλκιδικῆς ποὺ ὀνομάζεται «Παναγία ἢ Χαρὰ τῶν Θλιβομένων», ὅπου ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, «τὸ Ἀκένωτον Ποτήριον». Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ κοπέλα μου ἄρχισε νὰ διαβάζει τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα τῆς Παναγίας «τοῦ Ἀκενώτου Ποτηρίου» ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ ἀλλάζουν ὅλα πρὸς τὸ καλὸ, στὸν ἀγῶνα μου τῆς ἀπεξάρτησης. Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι ἐγκλεισμένος σὲ κέντρο ἀπεξάρτησης καὶ ἀγωνίζομαι. Ἐὰν κάποιος πάσχει ἀπὸ αὐτὸ τὸ δαιμόνιο μπορεῖ νὰ βοηθηθῆ μὲ τὴν Παράκληση τῆς Παναγίας τοῦ «Ἀκενώτου Ποτηρίου». Ἔχει κάνει θαύματα σὲ ναρκομανεῖς καὶ ἀλκοολικούς. Σήμερα εἶμαι 34 ἐτῶν κάνω χρῆση

ἀπὸ 17 ἐτῶν καὶ ὅμως ἀκόμα ζῶ.

Γιάννης, Θεσσαλονίκη

Βλ. “Παρακλητικός Κανὼν Ἀκενώτου Ποτηρίου” Ἐκδ. Μανασικοῦ οἴκου
Υ.Θ. “Χαρᾶς τῶν Θλιβομένων” Παλαιοχώριου Χαλκιδικῆς
650 74 Ἀρναία Χαλκιδικῆς, τηλ. 2372041725

Ἅγιος Παρθένιος Λαμφάκου ὁ θεραπευτὴς τοῦ καρκίνου

Ἡ ἐποχὴ πού ζοῦμε εἶναι μιὰ περίοδος τεχνολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀνάπτυξης καὶ προόδου σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Φαίνεται ὅτι προοδεύουμε, ἀφοῦ ἀνακαλύπτονται συνεχῶς νέες μέθοδοι καὶ τρόποι, οἱ ὁποῖοι διευκολύνουν καὶ βοηθοῦν στὴν καλύτερευση τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς μας. Σὲ ὅλους τοὺς χώρους τῶν ἐπιστημῶν, νέα δεδομένα ἀνατρέπουν τὶς παλαιᾶς ἀρχές καὶ ἀνακαλύψεις.

Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια ὡς χρόνια ἄνεσης καὶ εὐημερίας. Ἔτσι, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τὴν ὅλη κατάσταση, δουλεῦει καὶ ἐργάζεται στοὺς ρυθμοὺς καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς.

Παρ' ὅτι ὅμως οἱ ἐπιστῆμες προοδεύουν καὶ βρίσκονται σὲ ἀνοδικὴ πορεία, ὁ ἄνθρωπος, ἐξ αἰτίας τῆς φιλαυτίας του, ἔχει προσκολληθεῖ στὰ ὑλικά πράγματα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ γίνεται ἔντονα ἐμφανῆς πλέον μία πνευματικὴ πώση καὶ μία καθοδικὴ πορεία στὴ ζωὴ του.

Τελικὰ ἡ προσκόλλησις στὰ ὑλικά καὶ μόνο ἀγαθὰ ἔκανε τὸν ἄνθρωπο σκληρὸ καὶ ἐγωϊστῆ. Ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, διότι θεοποίησε τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ἐπιστῆμη. Θεώρησε πῶς ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶναι ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασις. Ἄφησε κατὰ μέρος τὶς μεταφυσικὲς του ἀναζητήσεις, θεωρώντας τες ἀπαρχαιωμένους ἰδέες καὶ ἀπόψεις παλαιότερων γενεῶν.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ Θεό, ἐπέφερε, ὅπως ἦταν φυσικόν, καὶ τὴν πνευματικὴ πώση. Ἡ πώση αὐτὴ, μὲ τὴν σειρὰ τῆς, συνεπέφερε τὴν ἀναταραχὴ τῆς ἁρμονίας στὸν κόσμον. Ἀνιάτες ἀσθένειες, ψυχολογικὲς παθήσεις, ἀκόμῃ σεισμοί, πλημμύρες, οἰκολογικὲς καταστροφές κ.ἄ. συνθέτουν τὴν βάση τῆς σύγχρονης κοινωνίας. Καὶ ἀναρωπιέται κανεὶς ἂν ἡ ὑλικὴ αὐτὴ πρόοδος ἦταν ἀνάπτυξις ἢ κατάπτωσις! Χωρὶς βέβαια νὰ παραβλέπουμε καὶ κάποιες πραγματικὰ σημαντικὲς ἀνακαλύψεις, μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει ξεχάσει ἢ ἀπορρίψει τὸν Θεὸ καὶ ἔχει προσκολληθεῖ στὴν ὕλη, ὁδηγεῖ στὴν καταστροφὴ.

Ἐνα ἀποτέλεσμα τῆς ὅλης αὐτῆς διατάραξης τῆς φυσικῆς τάξης, στὴν ὁποία ὁδήγησε ἡ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ

θέλημα και τις εντολές του Θεού, είναι και η εμφάνιση ανίατων ασθενειών. Μεταξύ αυτών, ίσως και η χειρότερη, είναι μια παλιά αρρώστια, ο καρκίνος. Η αύξηση του ποσοστού προσβολής των ανθρώπων από αυτόν έχει φθάσει στα ύψη.

Όπως υπάρχουν Άγιοι της Έκκλησίας μας που είναι προστάτες για επαγγέλματα ή για διάφορες εκφάνσεις της ζωής μας, έτσι υπάρχει και προστάτης Άγιος που προστατεύει και βοηθάει τους ανθρώπους από την ασθένεια του καρκίνου. Ο Άγιος Παρθένιος Επίσκοπος Λαμψάκου θεωρείται ο Άγιος που καταπολεμά τον καρκίνο. Κι αυτό διότι, επί των ημερών του και με την προσευχή του, θεραπεύτηκε κάποια γυναίκα που έπασχε από την ασθένεια αυτή.

Ο Άγιος Παρθένιος έζησε τα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Παρ' ότι δεν έμαθε γράμματα, παρακολουθούσε προσεκτικά τα ανάγνωσματα και τους ύμνους στις ακολουθίες της Έκκλησίας μας, και αγωνιζόταν να τα εφαρμόσει στην ζωή του. Μια ζωή με απλότητα, με συνειδητή πνευματική προσπάθεια και πολλή έλεημοσύνη τον έκανε να φθάσει σε ύψηλα μέτρα αρετής.

Από νεαρός, με την χάρη του Θεού επιτελούσε θαύματα, βοηθώντας τους ανθρώπους και στηρίζοντας την πίστη τους. Αυτό έκανε τους «Ηγουμένους» της Έκκλησίας να τον εκτιμήσουν, να τον σεβασθούν και τελικώς να τον αξιώσει ο Θεός να αναλάβει ιερατικά αξιώματα.

Ός Επίσκοπος πλέον της Λαμψάκου, αγωνίσθηκε για το έμπιστευθέν αυτό ποίμνιο. Και ενώ η περιοχή αρχικά ήταν βυθισμένη στην ειδωλολατρεία, κατάφερε με την ζωή και τα έργα του να αλλάξει την κατάσταση, και να βαπτισθεί αναρίθμητο πλήθος ανθρώπων.

Τα θαύματα που επέτελεσε ο Άγιος, με την δύναμη του Θεού, είναι πολλά και δεν υπάρχει η δυνατότητα να αριθμηθούν και να καταγραφούν.

Ένα θαύμα όμως, το οποίο επιγραμματικά προαναφέραμε και αφορά την ασθένεια του καρκίνου, είναι από τα πιο σημαντικά για

τὴν σημερινὴ ἐποχὴ, ποὺ ἡ ἀσθένεια αὐτὴ βρίσκεται σὲ ἔξαρση. Μία γυναίκα ὑπέφερε ἀπὸ «καρκίνον χαλεπόν», ὅπως ἀναφέρει τὸ Συναξάρι. Ἡ γυναίκα αὐτὴ δυσκολευόταν καὶ ντρεπόταν νὰ πάει σὲ γιατροὺς. Βρέθηκε τότε σὲ ἀπόγνωση καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Θεό. Ἄκουσε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Παρθενίου καὶ προσέτρεξε σ' αὐτόν, παρακαλώντας τον μὲ τὴν θαυματουργικὴ του δύναμη νὰ τὴν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία αὐτὴ. Ὁ Ἅγιος τὴν σταύρωσε στὸ μέτωπο καὶ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Θεό. Τότε, μὲ θαυμαστὸ τρόπο, ὁ καρκίνος ἐξαφανίσθηκε καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔγινε τελείως καλά, ὑμνώντας καὶ δοξολογώντας τὸν Θεὸ καὶ εὐχαριστώντας τὸν Ἅγιο.

Ἐπιπλέον, ὁ Ἅγιος προέβλεψε τὸ τέλος του. Ὅταν παρέδωσε τὴν ἀγιασμένη ψυχὴ του στὸν Θεό, ἐτάφη στὸν Ναὸ τοῦ Παντοκράτορος, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε ἀνεγείρει στὴν Λάμψακο.

Τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, καὶ κατὰ τὴν ἐπίγεια δράση καὶ πολιτεία του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατό του, εἶναι πάμπολλα. Ἰδιαίτερα σήμερα, τὰ θαύματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου. Ὁ Ἅγιος προστρέχει ἀμέσως σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἐπικαλεῖται μὲ πίστη καὶ ζητᾷ τὴν βοήθειά του. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ δέχθηκαν τὴν θαυματουργικὴ του ἐπέμβαση στὴν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου καὶ ὄχι μόνο.

Ἡ ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης θεωρήθηκε ἐπίτευγμα μέγα καὶ σημαντικὴ πρόοδος. Ἡ ἀποστασία ὅμως ἀπὸ τὸν Θεὸ ὀδήγησε στὴν πνευματικὴ πώση.

Ὁ Ἅγιος Παρθένιος Ἐπίσκοπος Λαμψάκου, ὅπως καὶ κάθε Ἅγιος, ἀποτελεῖ ἕναν σημαντικὸ φάρο στὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ πιστοῦ Χριστιανοῦ. Θεραπεύοντας τὴν ἀνίατο ἀσθένεια τοῦ αἰῶνα μας, τὸν καρκίνου, σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, σκοπὸ ἔχει νὰ θεραπεύσει καὶ τὸν ψυχικὸ μας καρκίνου, νὰ ἀφαιρέσει καὶ τὸν ψυχικὸ μας ὄγκο. Ἐὰν γίνῃ αὐτό, τότε θὰ εἶναι εὐκόλο νὰ ἐπαναπροσδιορίσουμε τὴν σχέση μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο, καὶ τότε δὲν θὰ ἀπέχουμε πολὺ ἀπὸ τὴν σωτηρία.

π. Β.Σ.

Βλ. Περιοδικὸ «ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ» ἀρ. 515

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία δὲν τιμωροῦν... ΜΟΝΟ ΑΓΑΠΟΥΝ !

Ἀκοῦμε συχνὰ κάποιον νὰ λέει: “ Ἐκανα αὐτὸ τὸ ἄσχημο Ἄπράγμα καὶ ἡ Παναγιά μὲ τιμώρησε”. Ἄλλος πάλι λέει: “ Διέπραξα αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τιμώρησε”. Ἡ “ὁ Ἅγιος μὲ τιμώρησε”.

Πόσο λάθος κάνουμε παιδιὰ μου. Πόσο μεγάλο λάθος!!!

Οὔτε ἡ Παναγιά τιμωρεῖ κανέναν, οὔτε ὁ Χριστὸς μας, οὔτε φυσικὰ καὶ κανένας Ἅγιος.

Ἀλήθεια λέω. Γιατί; Γιατί ἀπλούστατα δὲν μποροῦν νὰ τιμωρήσουν κανέναν παιδιὰ μου.

Ἡ ἐνέργειά Τουσ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀγνὴ καὶ καθαρὴ ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κακὸ. Γιατί; Γιατί ἀπλούστατα δὲν μπορεῖ. Ἄν κάνει κακὸ, τότε δὲν θὰ εἶναι ἀγάπη!!!!!! Καὶ ἀφοῦ εἶναι ἀγνὴ καὶ καθαρὴ ἀγάπη καὶ τίποτα ἄλλο, δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κακὸ.

Τὶ συμβαίνει τότε καὶ ὅταν διαπράξουμε κάτι κακὸ, μᾶς ἔρχεται καρπαζιά ἕνα δυσάρεστο γεγονός, πού ἐμεῖς μεταφράζουμε σὰν τιμωρία ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἢ τὴν Παναγία;

Ἐχετε ἀκούσει τὴν ἔκφραση: “Αὐτὸν τὸν πῆρε ὁ διάολος καὶ τὸν σήκωσε;”

Ἔ, κάτι τέτοιο συμβαίνει. Ὅσο εἴμαστε σὲ ἀρμονία μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, ἔχουμε σὰν ἀσπίδα αὐτὴ τὴν ἀγάπη καὶ ὁ πονηρὸς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς πειράξει. Ἐκτὸς ἀπὸ κάτι μικρὲς φωνούλες πού ἐμφανίζονται πού καὶ πού, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει κακὸ. Καὶ καμιά φορὰ καὶ αὐτὲς οἱ μικρὲς φωνούλες εἶναι παιχνίδια τοῦ μυαλοῦ μας καὶ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν πονηρὸ.

Ὅταν ὅμως διαπράξουμε ἕνα σοβαρὸ ἀμάρτημα καὶ εἰδικὰ ὅταν αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα ἔχει καταστροφικὲς συνέπειες γιὰ κάποιον ἄλλο, ἢ ἔχουμε προσβάλλει ἢ βρῖσει τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία μας, τότε αὐτομάτως χάνουμε τὴν ἀρμονία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ ἀσπίδα προστασίας μας φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια μας καὶ ἀπροστάτευτοι πλέον γινόμαστε ἕρμαιο στὰ χέρια τοῦ πονηροῦ, πού μὲ μεγάλη του χαρὰ θὰ μᾶς περιλάβει γιὰ νὰ ἐκτελέσει αὐτὸ πού τοῦ δίνει μεγάλη χαρὰ. Νὰ μᾶς πονέσει !!!!!!!

Καὶ ἐμεῖς ἀντὶ νὰ καταλάβουμε τί συμβαίνει καὶ νὰ τρέξουμε

μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ ἐπανορθώσουμε ὅ,τι μπορούμε καὶ νὰ ξαναβροῦμε τὴν προστασία μας στὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, λέμε “μὲ τιμώρησε ἡ Παναγία ἢ ὁ Χριστός”.

Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια ὁ πονηρός.

“Ὅχι παιδιά μου. Ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Κυρίου δὲν τιμωροῦν. Ἀγαποῦν!!!! Καὶ πονοῦν νὰ μᾶς βλέπουν νὰ ὑποφέρουμε. Ἐμεῖς ἀνοίγουμε τὴν πόρτα καὶ βγαίνουμε ἀπὸ τὴν περιοχὴ προστασίας τοῦ Κυρίου.

Μὲ ἐξομολόγηση, εἰλικρινὴ μεταμέλεια καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέα, μπορούμε νὰ ξαναβρεθοῦμε σύντομα σὲ ἀρμονία πάλι μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας. Καὶ νὰ εἴμαστε προστατευμένοι.

Ὁ καλὸς Θεὸς καὶ ἡ Παναγία μας νὰ σᾶς προστατεύουν ἀπὸ κάθε κακό.

Βλ. <http://platyteraouranwn.simplesite.com>

Κατὰ τὴν τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας τελεῖται καὶ μία ἄλλη λειτουργία στὸν Οὐρανό.

Αὐτὸ τὸ ἔδειξε ὁ Θεὸς σὲ ἕναν ἄνθρωπο σὲ κάποιο
Μοναστήρι.

Εἶχε διακόνημα νὰ καθαρίζει τὸν πρόναο τοῦ καθολικοῦ τῆς
Μονῆς. Ἕνας ἄλλος νεαρὸς μοναχὸς σκουπίζε τὸν χώρο ἀπὸ
τὴν Ὁραία Πύλη μέχρι τὴν πύλη τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἴδια ὥρα
γινόταν ἡ λειτουργία. Προσευχόταν, λοιπόν, γιὰ τὸν ἑαυτό του,
ὅπως μποροῦσε, μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς του.

Ξαφνικὰ στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἄνω καὶ βλέπει τὸν
οὐρανὸ ἀνοικτὸ καὶ μία Ἁγία Τράπεζα. Μπροστὰ στὴν Ἁγία αὐτὴ
Τράπεζα ἦσαν τρεῖς ἀρχιερεῖς γοναπιστοί. Παράπλευρα ἔστεκε μία
χορωδία μὲ ἀπερίγραπτη ὁμορφιά. Γινόταν ἡ Θεία Λειτουργία.
Ὁλόκληρη. Τὴν τελοῦσαν ἅγιοι ἱεράρχες σὰν τοὺς Βασίλειο,
Γρηγόριο καὶ Ἰωάννη, σὰν τοὺς Ἀθανάσιο καὶ Κύριλλο, τοὺς
οἰκουμενικοὺς διδασκάλους...

Ἐστάθη ὁ μοναχὸς περισσότερο ἀπὸ μιᾶ ὥρα ἀκίνητος καὶ
ἔβλεπε. Σὰν νὰ εἶχε μαρμαρώσει! Ὅταν ἡ Θεία Λειτουργία
τελείωσε καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἶδαν τὸν
μοναχὸ αὐτὸ νὰ στέκει ἀκόμα ἀκίνητος. Ἡ σκουπὰ τοῦ εἶχε φύγει
ἀπὸ τὰ χέρια. Σὰν στήλη ἄλατος! Μουσκεμμένος ἀπὸ τὰ δάκρυα.
Κυριολεκτικὰ μουσκεμμένος! Τὸν πήραν μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸ
χέρι καί, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν τίποτε, τὸν ἐπῆγαν στὸ κελί του.
Ἔμεινε καὶ στὸ κελί του μερικὲς ὥρες σὰν ἀποβλακωμένος. Μετὰ
ἦρθε ὁ πνευματικὸς. Τὸν ἠσύχασε. Καὶ ὅταν συνῆλθε, τὸν ἐπῆγε
στὸν ἠγούμενο. Καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν ἠγούμενο, τὰ εἶπε ὅλα.
"Ὅσα εἶδε.

-Νὰ γιατί δὲν πρέπει νὰ χάσκετε. Νὰ γιατί σὰς λέγω, πὼς πρέπει
νὰ ἔχετε πάντοτε νύφη. Μὴν ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν κουζίνα σας! Μὲ
τίποτε νὰ μὴν ἀσχολεῖσθε! Ἄν εἴσθε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, νὰ
κάθεστε σὲ μία ἀκρούλα καὶ νὰ προσεύχεσθε. Νὰ διαβάζετε τὸ
Εὐαγγέλιο- τὸν Κανόνα στὸν γλυκύτατο Ἰησοῦ- τὴν Παράκληση.
Καλύψατε τὴν ὥρα. Νὰ ἀρχίζετε στὶς 10.00' καὶ νὰ τελειώνετε στὶς
12.30'. Ὁ πατριάρχης μας αὐτὴν τὴν ὥρα κάνει τὴν λειτουργία.
Συνήθως στὶς 12.20' κοινωνεῖ. Δέκα λεπτὰ θέλει νὰ κοινωνήσει ὁ
ἴδιος. Μετὰ κοινωνεῖ τοὺς συλλειτουργοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους.

Και περίπου στις 12.35' πηγαίνει στο κατάλυμά του, όπου και του προσφέρουν κάτι να πιῆ. Και ἐκεῖ διαβάσει τὴν Εὐχαριστία. Τὴν διαβάσει μόνος του.

Ὁ γεροντότερος πρωτοπρεσβύτερος στέκει καὶ περιμένει νὰ τελειώσει. Πατὶ ὁ Πατριάρχης δὲν θέλει νὰ ἀνακατεύονται σὲ προσευχὲς τοῦ ἄλλου. Ὁ ἀγιότατος Πατριάρχης Ἀλέξιος τὴν Εὐχαριστία τὴν διάβαζε πολὺ ἀργά. Ἔκανε περίπου δέκα λεπτά. Διάβαζε. Διάβαζε. Ξαναδιάβαζε. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς. Μεγάλος ἄνθρωπος προσευχῆς. Καὶ ὅταν τὴν χόρταινε πιά, ἔγνεφε νὰ τοῦ πάρουν τὸ βιβλίο. Τότε ἔρχεται ὁ πρωτοπρεσβύτερος καὶ τοῦ δίνει κάτι νὰ πιῆ. Πίνει μιὰ γουλιὰ, σκουπίζει λίγο τὸ στόμα του, παίρνει ἓνα μικρὸ κομματάκι κατακλαστὸ (ἀντίδωρο) καὶ ... αὐτὸ εἶναι ὅλο! Μετὰ ἔρχονται οἱ ἱερεῖς νὰ πάρουν τὴν εὐχή του! Τὶ εἰρηνικὸς ἄνθρωπος ἦταν! Ὅλο μὲ τὸ χαμόγελο! Κατέβει τώρα στὴ γῆ! Μὰ καὶ στὴν μαύρη γῆ ὄρθιος στέκει!

Αὐτὲς τὶς ὥρες, νὰ τὶς ἔχετε ἱερές. Νὰ μὴν ἀσχολεῖσθε μὲ τίποτε. Καὶ ποτέ – μὰ ποτέ νὰ μὴ βρῖσκεσθε στὴν κουζίνα σας! Νὰ μὴν ἀσχολεῖσθε οὔτε νὰ ἐπιβλέπετε κάτι! Μὲ τίποτε! Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς Μεγάλες Ἑορτὲς. Τὶς δώδεκα ἑορτὲς. Τὶς Δεσποτικὲς καὶ τὶς Θεομπορικὲς ἑορτὲς. Τὶς ἑορτὲς τῶν μεγάλων ἑορταζομένων Ἁγίων. Τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων. Τοῦ προστάτου σας Ἁγίου, τοῦ ὁποίου φέρετε τὸ ὄνομα. Ἄν αὐτὰ τὰ τόσο ἀπλὰ δὲν τηροῦμε, θὰ τὸν χάσουμε τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν τὸν χάσουμε, θὰ καταντήσουμε ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης, ἄθεοι. Τόσο πολὺ ἀδειάζομε, ὥστε νὰ καταντᾶμε ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης.

Κάποιος ἱερομόναχος λειτουργοῦσε. Στὸ «τὰ Ἁγία τοῖς Ἁγίοις» ἀναπήδησε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ποτήρι μία φλόγα. Δὲν κατέβηκε ἡ φλόγα. Ἀναπήδησε!

Καὶ αὐτὸ συνέβη σὲς ἡμέρες μας τὶς πονηρές: στὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας. Καὶ ἦταν ἓνας τυχαῖος ἱερομόναχος.

Ἐρώτηση: Βέβαια ἐμεῖς δὲν τὸ βλέπομε. Ὅμως κατεβαίνει καὶ τώρα σὲ κάθε Λειτουργία πῦρ ἀπὸ τὸν Οὐρανό;

Ἀπάντηση: Πῶς ὄχι; Μόνο ποῦ δὲν τὸ βλέπομε μὲ τὰ σωματικὰ μας μάτια. Μὰ καὶ δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσει νὰ τὸ ἰδοῦμε. Πατὶ εἴμαστε ὑπερήφανοι, ματαιόδοξοι, φιλόδοξοι. Καὶ θὰ μᾶς ἔβλαπτε. Καὶ τοὺς διαβόλους γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν τοὺς βλέπομε. Πατὶ δὲν θὰ μᾶς ἦταν ὠφέλιμο. Μπορεῖ καὶ νὰ ὑπερηφανεύομαστε! Καὶ ὁποῖος αἰσθάνεται πνευματικὴ αὐτάρκεια, καταφρονεῖ τὴν πίστη.

Νὰ ἓνα ἐνδιαφέρον, περίπλοκο καὶ δύσκολο ζήτημα: Ποιὰ ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ, τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ μὴ ἱερωμένου, στὴν Λειτουργία;

Συνήθως νὰ πῶς μετέχετε. Συνήθως τὴν Λειτουργία δὲν τὴν παρακολουθεῖτε, ὅπως πρέπει! Γιατὶ δὲν παρακολουθεῖτε τὴν κάθε λέξη ἀπὸ αὐτά, πού ψάλλουν καὶ διαβάζουν! Οὐσιαστικὰ συμμετέχετε μόνο μὲ τὴν αἰσθητὴ σας ὕπαρξη, μὲ τὴν σωματικὴ παρουσία σας! Γιὰ αὐτὸ καὶ τόσο σπάνια παίρνετε ἀπὸ τὴν Λειτουργία παρηγοριά, χαρά, ξανάνωμα. Ἐπάνω ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ ἔχετε εἰρήνη. Ἄμα ἔλθεις στὴν Λειτουργία, χωρὶς νὰ ἔχεις εἰρήνη, πῶς θὰ λάβεις χαρά; Μετὰ χρειάζεται καὶ ἡ συμμετοχή: Νὰ παρακολουθεῖτε δηλαδὴ ἓνα-ἓνα τὰ λόγια, πού ψάλλομε καὶ διαβάζομε. Νὰ ἀγωνίζεσθε νὰ προσέχετε. Νὰ μὴν ἐπαφίεσθε στὴν διάθεση τῆς στιγμῆς. Νὰ ἀγωνίζεσθε νὰ τὴν ὑπερνικᾶτε αὐτὴν τὴν συναισθηματικὴ διάθεση, αὐτὸ τὸ παράλογο ξεπέταγμα. Μόνο τότε θὰ μπορέσετε νὰ παρακολουθεῖτε καὶ νὰ καταλαβαίνετε τὰ λόγια. Καὶ ποτὲ νὰ μὴ χάνετε τὴν αἴσθηση, ὅτι εὗρίσκεστε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἡ αἴσθηση αὐτὴ μερικὲς φορὲς εἶναι μόνο τοῦ νοῦ, ἐνέργεια νοερή, χωρὶς συμμετοχὴ τῶν συναισθημάτων. Ὁ συναισθηματισμὸς στὴν Θεία Λατρεία εἶναι κάτι τὸ ξένο στὴν ὀρθοδοξία.

Νὰ γιατί καὶ ἡ χορωδιακὴ μας εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ συχνὰ μᾶς ἐμποδίζει στὴν προσευχὴ μας! Γιατὶ εἰσάγει στὴ ζωὴ μας τὸ στοιχεῖο τοῦ συναισθηματισμοῦ.

Ἐπάνω ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ φροντίζομε, ἡ προσευχὴ νὰ γίνεται μέσα μας. Τὰ λατρευτικὰ ἄσματα ἀπλῶς πρέπει νὰ εἶναι τὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖο ἀναπύσσειται! Ἄν δὲν ἀρχίσει ἡ προσευχὴ νὰ γίνεται μέσα μας, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσομε νὰ μποῦμε μέσα στὸν ἑαυτὸ μας. Νὰ γιατί εἶναι τόσο ἐντονη ἡ σύσταση, καὶ νὰ πηγαίνομε στὴν Ἐκκλησία, καὶ νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴ εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν κουραζόμαστε ἀπὸ τὴν εὐχὴ, τρέχομε στὴν Θεία Λατρεία. Ὅμως προσοχή. Δὲν θὰ εἶναι ὀρθόδοξο, νὰ ἀποφεύγομε συστηματικὰ κάθε εἶδους συναισθηματικὴ συμμετοχὴ στὴν Λατρεία.

Ἄκοῦτε συχνὰ, ὅτι εἶναι ἀξιοσύστατη ἡ συμμετοχὴ ὅλου τοῦ λαοῦ στὴν ψαλμωδία. Ἡ κοινὴ ψαλμωδία δὲν προκαλεῖ τόσο ἐντόνους συναισθηματισμούς, ὅσο ἡ πολυφωνικὴ μουσικὴ.

Νὰ γιατί ὁ ἀπλὸς λαός, πού δὲν καταλαβαίνει τὴν πολυφωνικὴ

καὶ τὴν κλασσικὴ μουσικὴ, προσεύχεται! Ἐνῶ ἡ λεγομένη ἰντελιγκέντσια, οἱ κουλτουριάρηδες, ποὺ ἀγαποῦν τὴν κλασσικὴ μουσικὴ, προσεύχονται μόνο συναισθηματικά! Καὶ ἔτσι, δὲν παίρνουν ποτὲ ἀπὸ τὴν προσευχὴ τους χάρη καὶ παρηγοριά. Ὅλη ἡ οὐσία τῆς συμμετοχῆς μας στὴν Λατρεία ἔγκειται, στὸ ὅτι πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ σπρώξουμε τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ αἰσθάνεται τὴν κάθε λέξη τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ἀσμάτων μας – μὲ ἄλλα λόγια, νὰ προσεύχεται νοερά...

Πρέπει νὰ μάθουμε νὰ προσευχώμεθα! Ὅχι νὰ διαβάζουμε. Νὰ προσευχώμεθα! Πρέπει νὰ προσευχώμεθα μὲ ἀπλότητα καὶ φυσικότητα. Σὰν νὰ κουβεντιάζουμε. Νὰ μὴν ἀφήνουμε ποτὲ τὴν ἀνάγνωσή μας νὰ καταντάει μηχανικὴ. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ δουλειά. Πολλὴ δουλειά. Συνεχὴ καὶ ἀδιάκοπη δουλειά. Ἐπίμονη δουλειά. Δουλειὰ ἐπάνω στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ νὰ παρακαλοῦμε: «Δίδαξέ με, Κύριε, νὰ προσεύχομαι. Δὲν ξέρω νὰ προσεύχομαι». Αὐτὸς ὁ στεναγμὸς, αὐτὸς ὁ λυγμὸς, πρέπει νὰ βγαίνει χρόνια ἀπὸ τὸ στόμα μας. Καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς ἐπισκεφθεῖ· θὰ ἔλθει ξαφνικά. Θὰ διανοιγεῖ ὁ νοῦς μας. Καὶ θὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸ δηλαδὴ πῶς πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ Τὶ εἶναι ἡ προσευχὴ.

Μερικὲς φορές αὐτὸ τὸ μυστικὸ μᾶς ἀποκαλύπτεται μέσα στὴ Θ. Λειτουργία, ὅταν κοινωνοῦμε τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Καὶ ἄλλοτε στὸ σπίτι μας. Μᾶς ἀποκαλύπτεται μετὰ ἀπὸ συνεχὴ καὶ ἐπίμονο στεναγμὸ: «Μάθε με, Κύριε, νὰ προσεύχομαι! Δίδαξέ με νὰ προσεύχομαι! Μόνο νὰ διαβάζω ξέρω... Νὰ προσεύχομαι, δὲν ξέρω!» Καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς διδάξει, καὶ Τὶ εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ πῶς πρέπει νὰ προσευχώμεθα. Μὰ τότε θὰ χρειασθεῖ, σὺ νὰ φυλάξεις πιά τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ κάθε θανάσιμη ἁμαρτία καὶ κάθε ἀπροσεξία... καὶ νὰ παρακαλεῖς, νὰ μὴ σοῦ ξαναπάρει ὁ Θεὸς τὸ χάρισμα, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀπόκτημα, αὐτὸν τὸν ἁγιασμὸ τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ νοῦ.

Γνώριζα ἕναν ἱερέα, ποὺ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μάθει νὰ προσεύχεται.

Μία φορά, λοιπόν, τὴν ὥρα ποὺ κοινωνοῦσε, ἐπῆρε τὸ Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι, τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ δεξί, ὅπως συνήθως τὸ βάζουμε, καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει, ὅπως συνήθως, τὴν εὐχὴ: «Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ». Ὅταν τὴν τελείωσε, ἄρχισε, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔρρεαν σὰν ποτάμι τὰ δάκρυα, νὰ παρακαλεῖ θερμὰ καὶ ταπεινά: «Μάθε με, Κύριε, νὰ προσεύχομαι.

Δὲν ἔμαθα ἀκόμη νὰ προσεύχομαι. Ἀπλῶς διαβάζω τὶς εὐχές. Δὲν ξέρω καθόλου νὰ προσεύχομαι». Τὸ πρόσωπό του ἐφωτίσθη ἀπὸ ἓνα τέτοιο ἀόρατο φῶς, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, καὶ μέσα του ἀνοίξε ἓνας ἄλλος νοῦς. Ἄρχισε τότε νὰ διαβάζει γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ «Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ», χωρὶς νὰ σκῶνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Ὁ Διάκονος τὸ παρατήρησε, ὅτι δὲν σκῶνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου. Τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Ἄντε, Δέσποτα. Ὁ κόσμος περιμένει».

Τελείωσε τὸ κοινωνικό. Ἐγίνε ἓνα χάσμα σιγῆς. Τὸ καταλαβαίνει, πὼς πρέπει πιά νὰ κοινωνήσει. Μὰ δὲν μπορεί! Ὅσο κι ἂν προσπαθεῖ! Ὅσο κι ἂν τὸ θέλει! Στέκει, σὰν νὰ τᾶχε χαμένα, σὰν νὰ ἔγινε σήλη ἄλατος. Γιατὶ κατάλαβε, Τὶ εἶναι ἡ προσευχή!

Σὰν νὰ ἀνασπῆθηκε. Σὰν νὰ ζύπνησε ἀπὸ ἓνα παράδοξο ὕπνο.

Ἄπὸ τότε κλαίει ἀσταμάτητα. Καὶ ποτὲ πιά δὲν μπόρεσε νὰ στρέψει τὸ βλέμμα του στὸ Πανάχραντο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας.

Βλ. Στάρετς Συμεὼν Ἐκδ. Ἱ. Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1995

Ένα μισοτελειωμένο ημερολόγιο

5 Ὀκτωβρίου: Σήμερα ἡ ζωή μου ἀρχίζει. Οἱ γονεῖς μου δὲν τὸ γνωρίζουν ἀκόμη. Εἶμαι μικρούτσικο, μικρότερο καὶ ἀπὸ ἓνα σπόρο μήλου, ἀλλὰ ἤδη εἶμαι κάτι. Πρόκειται νὰ γίνω κοριτσάκι, θὰ ἔχω ξανθὰ μαλλάκια καὶ θ' ἀγαπῶ τὰ ἄνθη.

19 Ὀκτωβρίου: Ἔχω μεγαλώσει λιγάκι, ἀλλὰ ἀκόμη εἶμαι πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ φροντίσω τὸν ἑαυτό μου. Ἡ μητέρα κάμνει τὰ πάντα γιὰ μένα. Τὸ ἀστεῖο εἶναι ὅτι ἐκείνη δὲν γνωρίζει τὴν μικρὴ μου ὑπαρξη, ὅτι ζῶ κάτω ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ὅτι τρέφομαι με τὸ αἷμα της.

23 Ὀκτωβρίου: Τὸ στόμα μου μόλις ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται. Σκέπτομαι πὼς ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἔτος θὰ γελῶ, ἀργότερα θὰ μπορῶ νὰ μιλῶ. Ξέρω ποιά θὰ εἶναι ἡ πρώτη μου λέξη: MANA.

27 Ὀκτωβρίου: Ἡ καρδούλα μου ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ. Ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα θὰ κτυπᾷ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ ξεκουράζεται ποτέ. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, θὰ ξεκουρασθεῖ καὶ θὰ σταματήσει. Ἀλλὰ γιατί νὰ σκέπτομαι τὸ τέλος, ἀφοῦ εἶμαι ἀκόμη στὴν ἀρχή;

2 Νοεμβρίου: Κάθε ἡμέρα μεγαλώνω καὶ λιγάκι. Τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου ἀρχίζουν νὰ παίρνουν μορφή. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ περιμένω πολὺ πρὶν τὰ μικρά μου πόδια μὲ ὀδηγήσουν τρέχοντας στὴς μανούλας τὴν ἀγκαλιὰ καὶ πρὶν τὰ μικρά μου χέρια μπορέσουν ν'ἀγκαλιάσουν τὸν πατέρα.

12 Νοεμβρίου: Τώρα τὰ μικροσκοπικά μου δακτυλάκια ἀρχίζουν νὰ σχηματίζονται. Πόσο ἀστεῖα εἶναι, μὰ πόσο ὁμορφα θὰ γίνουν. Ἴσως κάποτε μάθουν νὰ ζωγραφίζουν.

20 Νοεμβρίου: Σήμερα ὁ γιατρὸς εἶπε στὴ μητέρα γιὰ τὴ μικρὴ μου ὑπαρξη. Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη μητέρα;

25 Νοεμβρίου: Οἱ γονεῖς μου δὲν ξέρουν ὅτι εἶμαι ἓνα κοριτσάκι. Ἴσως νὰ περιμένουν ἀγόρι ἢ δίδυμα ἀκόμη μὰ ἐγὼ θὰ τοὺς ἐκπλήξω με τὴν παρουσία μου. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσουν τὸ ὠραῖο ὄνομα Αἰκατερίνη.

10 Δεκεμβρίου: Τὸ πρόσωπό μου ἔχει ἐντελῶς σχηματισθεῖ. Πόσο θέλω νὰ μοιάζω τῆς μανούλας!

15 Δεκεμβρίου: Τώρα εἶμαι ἱκανὴ νὰ βλέπω, μὰ ὅλα γύρω

μου είναι σκοτεινά. Γρήγορα όμως τα ματάκια μου θ' ανοίξουν στον κόσμο του ήλιου, των λουλουδιών και των μικρών παιδιών.

24 Δεκεμβρίου: Μανούλα μπορώ ν' άκούω τους κτύπους της καρδιάς σου. Άναλογίζομαι αν και έσύ άκους τους ψιθύρους της δικής μου καρδιάς. Είναι τόσο συχνοί, τικ-τάκ, τικ-τάκ. Ύστερα από λίγο θα έχεις μιá γερή και όμορφη ΚΟΡΗ, μανούλα! Ξέρω, πώς μερικά μωρά φθάνουν δύσκολα στον κόσμο, αλλά υπάρχουν καλοί γιατροί, που βοηθούν τις μητέρες και τα μωρά... Ξέρω επίσης μερικές μητέρες, που δεν θέλουν τα μωρά τους. Άλλα έγω με λαχτάρα περιμένω να βρεθώ σπην άγκαλιά σου, ν' άγγιξω τó πρόσωπό σου, να κυπάξω τα μάτια σου, να σε φιλώ συνέχεια, να σε βοηθώ. Με περιμένεις κι' έσύ, μητέρα, δεν είναι έτσι;

28 Δεκεμβρίου: Μανούλα γιατί; Γιατί τους άφησες να διακόψουν τήν ζωούλα μου; Τó τόλμησες κι έσύ; Τó άντεξες; Γιατί; Θα ήμαστε τόσο εύτυχισμένοι μαζί, τόσο εύτυχισμένοι. Άχ, γιατί; Πού με στέλνεις, Μάνα; Γνωρίζεις; Έσύ τώρα θα ήσυχάσεις ποτέ;

ΠΟΣΟΣΤΙΑΙΑ ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ

(σε κάθε 1000 γυναίκες ηλικίας 15 - 44 ετών)

Όλλανδία	5,60
Δ. Γερμανία	7,30
Καναδάς	10,20
Βρετανία	12,80
Γαλλία	14,90
Αυστραλία	15,20
Πολωνία	16,50
Ίταλία	19,00
Ίσραήλ	21,90
Η.Π.Α.	27,40
Ρουμανία	90,90
Σοβ. Ένωση (τότε)	181,00
Έλλάδα	140,00

Βλ. Ίνστιτούτο Alan Guttmacher

**Πρέπει νὰ πιστεύουμε στὴν τύχη;
Ἐπάρχουν ἄτυχοι καὶ τυχεροί;**

Γιὰ τὸν Χριστιανισμό καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τύχη δὲν ὑπάρχει. Πουθενὰ στὴν Ἀγ. Γραφή καὶ ὀλόκληρη τὴν Ἀγιοπατερικὴ Γραμματεία δὲν διδάσκεται ἡ πίστη στὴν τύχη.

Ἡ λέξις τύχη δὲν ἐκφράζει τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀγνοιά μας ὡς πρὸς τὶς αἰτίες τῶν φαινομένων ἢ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει καμιά θεὰ ἢ καμιά τυφλὴ δύναμη ποὺ νὰ λέγεται τύχη. Ὅ,τι φαίνεται σὲ μᾶς τυχαῖο καὶ συμπτωματικό, πηγάζει πάντοτε ἀπὸ βαθύτερη αἰτία.

Ὅταν δέ, λέμε, ὅτι ἓνα γεγονός ὀφείλεται στὴν τύχη, εἶναι ἓνας τρόπος τοῦ λέγειν καὶ δὲν ἐννοοῦμε τίποτε περισσότερο παρὰ ὅτι ἡ αἰτία μᾶς ἦταν ἀγνωστὴ καὶ ὄχι ὅτι ἡ τύχη εἶναι ἡ αἰτία τῶν πραγμάτων. Γι' αὐτὸ καὶ κάποιος εἶπε: «Τύχη εἶναι ἴσως τὸ ψευδώνυμο τοῦ Θεοῦ, ὅταν δὲν θέλει νὰ ὑπογράψει...».

Ἄλλὰ τότε τί ὑπάρχει; Ἡ Πρόνοια τοῦ Παντοδύναμου, τοῦ Πάνσοφου καὶ Πανάγαθου Θεοῦ μας, ποὺ ἐκφράζεται ὡς ἄκτιστη ἐνέργεια δημιουργίας, συντηρήσεως καὶ διακυβερνήσεως τοῦ ὀρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου κόσμου. Μὲ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ κάθε κτίσμα βοηθεῖται νὰ πραγματοποιήσει τὸν σκοπὸ, γιὰ τὸν ὀποῖον δημιουργήθηκε. Στὴν Παλ. Διαθήκη διαβάζουμε:

«Ἡ Σὴ, Πάτερ, διακυβερνᾷ Πρόνοια, ὅτι ἔδωκας καὶ ἐν θαλάσῃ ὀδὸν καὶ ἐν κύμασι τρίβον ἀσφαλῆ, δεικνὺς ὅτι δύνασαι ἐκ παντὸς σώζειν» (Σοφία Σολομ. 14,3).

Πράγματι, ὁ Θεὸς προνοεῖ γιὰ ὄλα. Ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα δισεκατομμύρια τῶν ἀστρικών νεφελωμάτων καὶ τῶν ἡλίων, μέχρι τὸ πιὸ ἀφανὲς μόριο τῆς ὕλης. Ἀπὸ τὰ μεγάλα κήτη ποὺ διασχίζουν τοὺς ὠκεανούς μέχρι τὸ ἀδιόρατο σκουληκάκι τοῦ βυθοῦ. Τόσο γιὰ τὴν αἰωνόβια καὶ ἀγέρωχη βελανιδιά, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ταπεινὸ λουλουδάκι τῆς χαράδρας τοῦ βουνοῦ. Τόσο γιὰ τὸν ὑπερήφανο αἰτό, ὅσο καὶ γιὰ τὸ μικροσκοπικὸ ἔντομο. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὄλα προνοεῖ καὶ φροντίζει ὁ Θεὸς γιὰ τὸν βασιλέα τῆς γῆς, τὸν ἄνθρωπο.

Θέλοντας νὰ τονίσει αὐτὴ τὴν μεγάλην πραγματικότητα καὶ

ὁ Κύριός μας, μᾶς παραπέμπει στὴ φύση καὶ λέγει ὠραιότατα: «Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά. Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει, οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;» (Ματθ. Στ'. 26-29).

Καὶ πάλιν: «Ἵμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί». (Ματθ. 10,30). Καὶ τοῦτο τὸ καταπληκτικό: «Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; Καὶ ἔν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν» (ἐνθ. ἀνωτ.).

Τίποτε, λοιπόν, στὸν κόσμο καὶ στὴ ζωὴ μας δὲν εἶναι τυχαῖο. Ὅλα ἔχουν τὸν βαθύτερο λόγο καὶ τὸν ἀπώτερο σκοπὸ τους. Ὑπάρχει ἓνα θεῖο σχέδιο γιὰ τὸν κόσμο γενικὰ καὶ γιὰ κάθε ἐπὶ μέρους πλάσμα εἰδικά. Στὴν περίπτωση τοῦ ἀνθρώπου βέβαια τὸ σχέδιό Του ὁ Θεὸς τὸ συνδυάζει κατὰ τρόπο πάνσοφο καὶ μυστηριώδη μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως, ποὺ ὁ ἴδιος τοῦ ἔχει χαρίσει. Δὲν ὑπάρχει εἰμαρμένη, πεπρωμένο ἢ ὁ ἀπόλυτος προορισμός. Ὁ ἄνθρωπος κάνοντας πολλὰς φορὲς κακὴ χρῆση αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του, φαίνεται πῶς ματαιώνει τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τελικὰ νὰ τὸ κατορθώνει, ἀλλὰ ὅμως καταστρέφεται ὁ ἴδιος.

Ἄφου λοιπὸν δὲν ὑπάρχει τύχη, φανερὸ εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν τυχεροὶ ἢ ἄτυχοι ἄνθρωποι, εὐνοούμενοι ἢ μὴ κάποιας τυφλῆς μοίρας. Αὐτὲς εἶναι δοξασίαι καὶ ἀντιλήψεις τοῦ σκοτεινοῦ εἰδωλολατρικοῦ παρελθόντος καὶ δεισιδαίμονες προλήψεις, ποὺ τὶς καλλιεργοῦν σκόπιμα διάφοροι «γόπτες», μάντις, μάγοι, ἀστρολόγοι, χαρτορίχτρις κ.λ.π. πρὸς ἴδιον ὄφελος.

Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα ἦλθε νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ὁ Χριστός, χαρίζοντας τὸ ἅπλειο φῶς τῆς Ἀλήθειας Του. «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς» (Ἰωάν. Η'. 32).

Ἄλλωστε -ἂν θέλουμε νὰ προχωρήσουμε σὲ περιπτωσιολογία- μὲ ποιά κριτήρια συνήθως χαρακτηρίζουμε ἓναν ἄνθρωπο τυχερὸ ἢ ἄτυχο; Ἀπὸ τὸν πλοῦτο, τὴν ἐργασία, τὴν σταδιοδρομία, τὸ γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια, τὴν ὑγείαν, τὰ λαχεῖα κ.λ.π. Ἀλλὰ αὐτὰ ἀπλῶς ἀποτελοῦν τὴν βιολογικὴν του πλευρὰ καὶ ὄχι τὴν ὅλην ζωὴν του. Ὡστόσο, βαθύτερη ἐξέταση καὶ αὐτῶν τῶν περιπτώσεων μᾶς βοηθᾷ νὰ δοῦμε ὅτι:

α) Αὐτὸς ποὺ σὲ ἕνα μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ τυχερός, σὲ ἄλλα μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἄτυχος. Π.χ. ἔχει πλοῦτη, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὑγεία, ἔχει καλὴ δουλειά, ἀλλὰ ὄχι καλὴ οἰκογένεια κ.ο.κ.

β) Αὐτὸ ποὺ θεωροῦμε καλὴ τύχη, μπορεῖ στὴν οὐσία νὰ εἶναι ἢ πιὸ μεγάλη ἀτυχία καὶ ἀντιθέτως. Π.χ. παντρεύεται μιὰ κοπέλα καὶ λέμε «τυχερή!». Ἀργότερα ὅμως ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ἀτυχής... Ἀποτυγχάνει ἕνας νέος στὶς εἰσαγωγικὲς καὶ λέμε «ἄτυχος». Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ στραφεῖ ἀλλοῦ καὶ νὰ διαπρέψει. Μεγάλοι δημιουργοί, ὄχι σπάνια, ὑπῆρξαν τὰ θύματα παρομοίων ἀτυχιῶν. Γι' αὐτὸ κάποιος εἶπε: «Ἄτυχός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴν ἀτυχία».

γ) Πολλὲς φορές τυχερὸ λέμε ἕναν, ποὺ μὲ τὴν «καπατσουσὺνη» του, τὴν πονηριά, τὴν ψευτιά καὶ τὴν κλεψιά του, ἢ μὲ τὸν ἀριβισμό του, κατορθώνει νὰ προοδεύει καὶ νὰ ἐπιπλέει πατώντας ἐπὶ πωμάτων. Ἐνῶ λέμε ἄτυχο τὸν τίμιο καὶ ἀκέραιο χαρακτήρα, ποὺ γιὰ νὰ μὴ πουλήσῃ τὴ συνείδησή του, χάνει ὀρισμένες τέτοιες εὐκαιρίες. Εἶναι ὅμως σωστοὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτηρισμοί;

δ) Ἡ πείρα μαρτυρεῖ ὅτι ἡ τύχη τοῦ καθενὸς βρίσκεται στὰ χέρια του. Κανεὶς δὲν γεννήθηκε μὲ ἕνα ἀσπμένιο κουτάλι στὸ στόμα. **Ἡ ἐργατικότητα καὶ ὁ τίμιος κόπος κάνουν τὴν καλὴ τύχη. Ἀντίθετα ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ... πάσης ἀτυχίας...**

ε) Ἡ ζωὴ μας -ὅπως προελέχθη- κυλᾷ μέσα στὸ μυστήριό τῆς ἀγαθῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ ἀσύλληπτη ποικιλία τρόπων ἐργάζεται, εἴτε «κατ' εὐδοκίαν» εἴτε «κατὰ παραχώρησιν», ὅπως διδάσκει ἡ θρησκεία μας, μέσα ἀπὸ εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα γεγονότα, παιδαγωγικῶς καὶ προοδευτικῶς νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴν ἀγκαλιά Του.

Τελικά, ὁ οὐσιαστικὰ τυχερός εἶναι αὐτὸς ποὺ κέρδισε τὴν ψυχὴ του καὶ ἄτυχος αὐτὸς ποὺ τὴν ἔχασε. «Τὶ ὠφελήσῃ ἀνθρώπων ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. Η΄. 36).

Βλ. <https://www.briefingnews.gr/orthodoxia>

Τὸ κομποσχοίνι Σκέψεις ἐνὸς Ἀγιορείτου Μοναχοῦ

Ἄς σταθοῦμε γιὰ λίγο καὶ ἄς κοιτάξουμε ἓνα μικρὸ κομποσχοίνι, ὡς ἂν αὐτὸ ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ μαῦρο μαλλὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος. Εἶναι μία εὐλογία ἀπὸ ἓναν Ἅγιο τόπο. Ὅπως τόσα ἄλλα ποὺ ἔχουμε στὴν Ἐκκλησία, εἶναι κι αὐτὸ μία εὐλογία ἐτοιμασμένη καὶ δοσμένη σὲ μᾶς ἀπὸ κάποιον ἐν Χριστῷ ἀδελφὸ ἢ πατέρα, ἓναν ζωντανὸ μάρτυρα μιᾶς ζωῆς παραδόσεως. Εἶναι μαῦρο, τὸ χρῶμα τοῦ πένθους καὶ τῆς λύπης καὶ αὐτὸ μᾶς θυμίζει νὰ εἴμαστε νηφάλιοι καὶ σοβαροὶ στὴ ζωὴ μας. Ἔχουμε διδαχθεῖ, ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς μετανοίας, εἰδικὰ ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ, μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει αὐτὸ ποὺ οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «χαρμολύπη». Ἐμεῖς βιώθουμε λύπη γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ ἀδυναμίες καὶ πώσεις μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῶν συνανθρώπων μας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅμως ἡ λύπη αὐτὴ γίνεται πηγὴ χαρᾶς καὶ ἀναπαύσεως ἐν Χριστῷ, ὁ Ὅποιος ἐκκύνει τὸ ἔλεός Του καὶ τὴν συγχώρηση σὲ ὅλους ὅσοι ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά Του.

Τὸ κομποσχοίνι αὐτὸ εἶναι πλεγμένο ἀπὸ μαλλί, ἔχει δηλαδὴ ληφθεῖ ἀπὸ πρόβατο, γεγονός ποὺ μᾶς θυμίζει ὅτι εἴμαστε πρόβατα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θυμίζει ἀκόμη τὸν «Ἄμνον τοῦ Θεοῦ, τὸν αἶροντα τὰς ἁμαρτίας τοῦ Κόσμου»^[1]. Παρόμοια καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ κομποσχοινοῦ μᾶς μιλά γι' αὐτὴ τὴ θυσία καὶ τὴ νίκη τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, τῆς ταπεινώσεως ἐπὶ τῆς ὑπερηφανείας, τῆς αὐτοθυσίας καὶ τὴν νίκην τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ σκότους. Καὶ ἡ φούντα; Αὐτὴ νὰ τὴ χρησιμοποιεῖς, γιὰ νὰ σκουπίζεις τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια σου ἢ ἂν δὲν ἔχεις δάκρυα, νὰ σοῦ θυμίζει νὰ πενθεῖς, γιὰτὶ δὲν ἔχεις πένθος. Ἐξ' ἄλλου μικρὲς φούντες στόλιζαν τὰ ἱερὰ ἄμφια ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Αὐτὸ μᾶς θυμίζει τὴν Ἱερὰ Παράδοση, τῆς ὁποίας μετέχουμε, ὅταν χρησιμοποιοῦμε τὸ κομποσχοίνι.

Τὰ κομποσχοίνια πλέκονται σύμφωνα με μία παράδοση, πού γίνεται στα βάθη τῶν αἰῶνων. Ἴσως μία ἀπὸ τὶς πιὸ πρῶιμες μορφές κάποιου μέσου βοηθητικοῦ τῆς προσευχῆς, ἦταν ἡ συγκέντρωση μικρῶν λιθαρῶν ἢ σπόρων καὶ ἡ μετακίνησή τους ἀπὸ ἓνα σημεῖο ἢ δοχεῖο σὲ ἓνα ἄλλο κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ «κανόνα» τῆς προσευχῆς ἢ τοῦ «κανόνα» τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων μετανοιῶν.

Ἀναφέρεται ἀκόμη ἡ ἱστορία ἑνὸς μοναχοῦ, πού σκέφθηκε νὰ κάνει ἀπλοὺς κόμπους σὲ ἓνα σχοινὶ καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιεῖ στὸν καθημερινὸ «κανόνα» τῆς προσευχῆς του. Ὁ διάβολος ὅμως ἔλυνε τοὺς κόμπους ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ ματαιῶνε τὶς προσπάθειες τοῦ φτωχοῦ μοναχοῦ. Ἐμφανίστηκε τότε ἓνας Ἄγγελος καὶ δίδαξε στὸν μοναχὸ ἓναν εἰδικὸ κόμπο, ὅπως εἶναι τώρα διαμορφωμένος στὰ κομποσχοίνια, ἀποτελούμενο ἀπὸ ἀλεπάλληλους Σταυρούς. Τοὺς κόμπους αὐτοὺς ὁ διάβολος δὲν μπορούσε νὰ τοὺς λύσει λόγῳ τῆς παρουσίας τῶν Σταυρῶν.

Κομποσχοίνια ὑπάρχουν σὲ μεγάλη ποικιλία σχημάτων καὶ μεγεθῶν. Τὰ περισσότερα ἔχουν ἓνα Σταυρὸ πλεγμένο ἀνάμεσα στοὺς κόμπους ἢ σπὴν ἄκρη τους, ὁ ὁποῖος σημειώνει τὸ τέλος, καθὼς ἐπίσης καὶ ἓνα εἶδος σημαδιοῦ μετὰ ἀπὸ κάθε δέκα, εἰκοσπέντε ἢ πενήντα κόμπους ἢ χάνδρες. Ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη κομποσχοινῶν. Μερικὰ εἶναι πλεγμένα ἀπὸ μαλλὶ ἢ μετὰξὶ ἢ κάποιο ἄλλο πιὸ πολυτελὲς ἢ πιὸ ἀπλὸ ὑλικό. Ἄλλα εἶναι κατασκευασμένα με χάνδρες ἢ με τὸ ἀποξηραμένο λουλούδι ἑνὸς φυτοῦ πού λέγεται τὸ «δάκρυ τῆς Παναγίας».

Τὸ κομποσχοίνι εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα πού δίδονται σὲ ἓναν Ὁρθόδοξο μοναχὸ κατὰ τὴν τελετὴ τῆς κουρᾶς του. Τοῦ δίνεται ὡς τὸ πνευματικὸ του ζῆφος, με τὸ ὁποῖο ὡς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ πολεμήσει κατὰ τοῦ νοητοῦ ἐχθροῦ μας, τοῦ διαβόλου. Τὸ ζῆφος αὐτὸ τὸ χρησιμοποιεῖ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἱκετεύοντας γιὰ τὸ ἔλεός Του με τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν». Ἡ προσευχὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ λεχθεῖ σὲ συντομότερη μορφή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», ἢ σὲ ἐκτενέστερη: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κομποσχοινοῦ μποροῦν νὰ γίνουν καὶ ἄλλες σύντομες προσευχές, ὅπως ἡ προσευχὴ τοῦ τελώνη: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» {2}, ἢ ἡ προσευχὴ στὴν Θεοτόκο: «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς», ἢ ἄλλες σύντομες προσευχές στὸν φύλακα Ἄγγελο, ἢ σὲ μεμονωμένους Ἁγίους ἢ στοὺς Ἁγίους Πάντες. Ἡ συνηθισμένη μορφή μιᾶς τέτοιας προσευχῆς εἶναι: «Ἁγίε Ἄγγελε - ἢ Ἁγίε (δεῖνα) πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ». Μετατρέποντας τὶς λέξεις τῶν συντόμων αὐτῶν προσευχῶν σὲ «ἐλέησον ἡμᾶς» ἢ «πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν» ἢ συμπεριλαμβάνοντας τὸ ὄνομα ἢ τὰ ὀνόματα ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους θέλουμε νὰ προσευχηθοῦμε, μποροῦμε ἐπιπλέον νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ κομποσχοῖνι γιὰ προσευχές ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων: «Ἀνάπαυσον, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου».

Ὅταν οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ κρατοῦν τὸ κομποσχοῖνι στὰ χέρια τους, αὐτὸ ἀποτελεῖ ὑπενθύμιση τῆς υπόχρεώσεώς τους νὰ προσεύχονται χωρὶς διακοπὴ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «...Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»{3}. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ κρατᾷ ἓνα κομποσχοῖνι στὴν τσέπη ἢ σὲ κάποιο διακριτικὸ μέρος, ὅπου μπορεῖ εὐκόλα νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ἀπαρατήρητος, σὲ περιπτώσεις ποὺ εἶναι προτιμότερο νὰ προσευχηθεῖ μυστικά, χωρὶς νὰ ἐλκύσει τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων. Τὸ κομποσχοῖνι μπορεῖ ἐπίσης νὰ τοποθετηθεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τοῦ κρεβατιοῦ μας, στὸ αὐτοκίνητο, μαζὶ μ' ἓνα μικρὸ Σταυρὸ ἢ εἰκόνημα ἢ σὲ ἄλλα κατάλληλα σημεῖα ὡς ὑπενθύμιση προσευχῆς καὶ ὡς ἓνα εἶδος εὐλογίας καὶ μία ἄγία καὶ θεία παρουσία στὴ ζωὴ μας.

Τώρα ἂς δοῦμε σύντομα τὸν πρωταρχικὸ σκοπὸ, γιὰ τὸν ὁποῖο κατασκευάστηκε τὸ κομποσχοῖνι. Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ κομποσχοινοῦ εἶναι νὰ μᾶς βοηθᾷ κατὰ τὴν προσευχὴ μας πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς χρησιμεύει ὡς μία διαρκὴς ἐξωτερικὴ ὑπενθύμιση καὶ εὐλογία, πῶς μπορεῖ αὐτὸ τὸ μικρὸ κομποσχοῖνι νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ προσευχόμαστε; Μποροῦμε βέβαια καὶ χωρὶς αὐτὸ νὰ προσευχηθοῦμε, μερικὲς φορές μάλιστα μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ στὴν προσπάθειά μας νὰ συγκεντρωθοῦμε στὴν προσευχὴ. Ἔχοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, ἂς δοῦμε μερικοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς βοηθᾷ τὸ κομποσχοῖνι.

Μερικὲς φορές ἡ προσευχὴ μας εἶναι θερμὴ καὶ μᾶς εἶναι

εύκολο να προσευχηθούμε. Άλλοτε όμως ό νοϋς μας είναι τόσο σκορπισμένος η εΐμαστε τόσο ταραγμένοι η με τόσο διασπασμένη την προσοχή, πού μās είναι πρακτικά αδύνατο να συγκεντρωθούμε στήν προσευχή. Αυτό συμβαίνει κυρίως, όταν προσπαθούμε να τηρούμε κάποιον καθημερινό κανόνα προσευχής. Μερικές ημέρες πάει καλά, άλλοτε όμως, ίσως τις περισσότερες φορές, οί προσπάθειές μας φαίνονται σχεδόν μάταιες. Άλλ' επειδή, όπως λέγεται, εΐμαστε όντα τής συνήθειας, είναι πολύ ωφέλιμο να καθορίσουμε μία ειδική και τακτή ώρα τής ημέρας για προσευχή. Ή βραδυνή ώρα (όχι πολύ αργά) πριν κοιμηθούμε, είναι καλή, επειδή είναι σημαντικό να τελειώνουμε τήν ημέρα με προσευχή. Τό πρωί, ξυπνώντας, είναι επίσης καλό να ξεκινούμε τήν νέα ημέρα με προσευχή. Μπορεί ακόμη κανείς να βρει άλλες ώρες τής ημέρας, πού να μπορεί να ήσυχάζει και να συγκεντρώνεται.

Ή προσπάθειά μας είναι να καθιερώσουμε τήν προσευχή, ως έναν κανόνα στή ζωή μας, όχι ως μία εξαίρεση. Έν αυτόν επιδιώκουμε να βρούμε κάποια ώρα πού καθημερινά θα μπορούμε να έχουμε λίγη ήσυχία, ώστε να συγκεντρωθούμε και να στρέψουμε τὰ μάτια τής ψυχής μας στόν Θεό. Ός μέρος αυτού του κανόνα ίσως θελήσουμε να διαβάσουμε μερικές προσευχές από κάποιο προσευχητάριο η να προσευχηθούμε και να βρούμε ψυχική γαλήνη με άλλους τρόπους, όπως με τὸ διάβασμα θρησκευτικῶν κειμένων η με τήν ἀνασκόπηση {4} τῶν γεγονότων τής ημέρας πού πέρασε κ.ο.κ. Ό πιο αποτελεσματικός όμως τρόπος για να ωφεληθεΐ κανείς από τὸν κανόνα τής προσευχής είναι να λέγει τακτικά σὲ καθορισμένο ἀριθμὸ τήν εὐχή του Ἰησοῦ (Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με). Ό ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν χρειάζεται να είναι μεγάλος και ίσως χρειαστοῦν μόνο δέκαπέντε λεπτά. Αυτό όμως θα είναι τὸ τμήμα τής ημέρας μας πού ἀνήκει στόν Θεό, οί λίγοι κόκκοι ἀλάτι πού θα νοστιμίσουν ὅλη τήν πνευματική μας ζωή. Πολλοί γιατροί σήμερα συνιστοῦν αὐτὴ τήν πρακτικὴ χάριν τής σωματικῆς υγείας, ἰδιαίτερα για να ξεπεράσει κανείς τὸ ἀγχος. Ἀκόμη καλύτερα, ἄς βρῖσκουμε διάφορα τέτοια μικρὰ χρονικὰ διαστήματα καθ' ὅλη τήν διάρκεια τής ημέρας και ἄς τὰ γεμίζουμε τακτικά με τοὺς πολύτιμους θησαυροὺς τής προσευχής, τοὺς ὁποίους κανείς δὲν μπορεί να κλέψει και πού ἀποταμιεύονται για λογαριασμό μας στόν Οὐρανὸ {5}.

Ἄν θέλεις νὰ τηρεῖς κάποιο σταθερὸ ἀριθμὸ προσευχῶν, ὡς μέρος τοῦ καθημερινοῦ κανόνος, θὰ βοηθηθεῖς πολὺ ἀπὸ τὸ κομποσχοῖνι. Μὲ αὐτὸ μπορεῖς νὰ προσφέρεις ἕναν καθορισμένο ἀριθμὸ προσευχῶν καὶ νὰ συγκεντρῶνεσαι στὰ λόγια τῆς προσευχῆς, καθὼς τὴν προφέρεις. Ἄφοῦ συγκεντρώσεις τοὺς λογισμοὺς σου, πάρε τὸ κομποσχοῖνι στὸ ἀριστερὸ σου χέρι καὶ κράτησέ το ἑλαφρὰ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρα καὶ τοῦ δείκτη. Ἐπειτα κάνοντας ὕσχα τὸν Σταυρὸ σου ψιθύρισε τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Καθὼς οἱ λογισμοί σου θὰ συγκεντρῶνονται ὅλο καὶ περισσότερο, ἴσως νὰ μὴ χρειάζεται νὰ συνεχίζεις νὰ σταυροκοπιέσαι ἢ νὰ λέγεις τὴν προσευχὴ δυνατὰ. Ὅταν ὅμως δυσκολεύεσαι νὰ συγκεντρωθεῖς, χρησιμοποίησε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ ψιθύρισμα ὡς μέσα πού σε βοηθοῦν νὰ κρατᾶς τὸν νοῦ σου στὴν προσευχή.

Εἶναι καλὸ νὰ στέκεσαι ὄρθιος μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο σὲ στάση ταπεινὴ. Ὅρισμένοι θέλουν νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τους πότε-πότε, ζητώντας ἔλθεος. Ἄλλοι ὅμως βρίσκουν πιὸ βοηθητικὸ τὸ νὰ κάθονται ἢ νὰ γονατίζουν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συγκεντρωθοῦν. Πολλὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο, ἀπὸ τὴν ὑγεία του καὶ τὴν ἀνατροφή του. Τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μένεις ἀκίνητος καὶ νὰ συγκεντρῶνεσαι στὰ λόγια τῆς προσευχῆς, καθὼς τὴν ἐπαναλαμβάνεις.

Φυσικά, πρέπει νὰ ἀποκρούει κανεὶς τὸν πειρασμὸ τῆς βιασύνης. Γιὰ τὸν λόγὸ αὐτὸ μερικοὶ ἀντὶ γιὰ κομποσχοῖνι χρησιμοποιοῦν ἕνα ρολόγι ὡς ἐξωτερικὸ μετρητὴ τῆς διάρκειας τῆς προσευχῆς τοὺς ρυθμίζοντας ἀνάλογα τὸ ζυπνητήρι.

Μὲ τὴν χρῆση τοῦ ρολογιοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀφιερῶσει καθορισμένο χρόνο στὴν προσευχή, χωρὶς νὰ μετᾷ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸ τῶν προσευχῶν.

Τὸ κομποσχοῖνι εἶναι ἐπίσης ἕνας βολικὸς τρόπος νὰ μετᾷ κανεὶς τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες «μετάνοιες» (γονυκλισίες), πού κάνει στὸν κανόνα του. Τὸ νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ μετὰ νὰ σκύβουμε καὶ νὰ ἀκουμποῦμε τὸ μέτωπο στὸ ἔδαφος, ἀποτελεῖ ἀρχαῖο τρόπο προσευχῆς στὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του. Μπορεῖ κανεὶς νὰ συνδυάσει αὐτὲς τὶς μικρὲς ἢ τὶς μεγάλες μετάνοιες μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἢ τὶς σύντομες προσευχὲς πού ἀναφέραμε προηγουμένως. Ἡ σωματικὴ κίνηση τῆς μικρῆς ἢ τῆς μεγάλης «μετάνοιας» (ἑλαφρᾶς ἢ βαθιάς, δηλαδὴ ἑδαφιαίας, γονυκλισίας)

μπορεῖ νὰ συντελέσει στὴν θέρμη τῆς προσευχῆς καὶ νὰ δώσει ἐξωτερικὴ ἔκφραση στὴν ἰκεσία μας καθὼς ταπειωνόμαστε μπροστὰ στὸν Θεό. Εἶναι ἀκόμη ἓνας τρόπος ἐφαρμογῆς τῆς Ἀποστολικῆς ἐντολῆς νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματά μας {6}.

Ἀρκετοὶ χρησιμοποιοῦν τὸ κομποσχοίνι ὅταν ἀποσύρονται, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Σταυρώνουν τὸ κρεβάτι τους, παίρνουν τὸ κομποσχοίνι, κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ξαπλώνουν καὶ λένε ἥσυχια τῇ εὐχῇ, μέχρι νὰ ἀποκοιμηθοῦν. Τὸ νὰ ζυπνᾶς μὲ τὸ κομποσχοίνι ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά σου ἢ δίπλα στὸ μαξιλάρι σου σὲ βοηθᾶ, νὰ ξεκινήσεις τὴν καινούργια ἡμέρα μὲ προσευχή. Ὅμως τὸ νὰ τελειώνει κανεὶς τὴν προηγούμενη ἡμέρα μὲ ἥσυχια προσευχή, εἶναι ἓνας ἀκόμη καλύτερος τρόπος προετοιμασίας γιὰ ἓνα προσευχητικὸ ξεκίνημα τῆς καινούργιας ἡμέρας, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε καὶ τὴν προετοιμασία γιὰ τὴν Αἰώνια ἡμέρα, σὲ περίπτωση ποὺ τῇ νύχτα ἐκείνη μᾶς ἔρθει ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου. Ἄλλοι πάλι παίρνουν τὸ κομποσχοίνι στὸ χέρι τους σὲ στιγμὲς ἀπραξίας, ὅπως ὅταν πηγαίνουν στὴν ἐργασία τους ἢ ταξιδεύουν. Σὲ ὅποια στιγμή τῆς ἡμέρας τὸ θυμηθεῖς, πάρε στὸ χέρι σου ἓνα μικρὸ κομποσχοίνι. Ὁ συνδυασμὸς τῆς κινήσεως αὐτῆς μὲ τὴν προσευχή ποὺ κάνεις ἄλλες ὥρες, θὰ σὲ βοηθήσει νὰ συγκεντρωθεῖς καὶ νὰ προσευχηθεῖς μερικὲς φορὲς στὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὅπου κι ἂν εἶσαι καὶ ὅ,τι κι ἂν κάνεις. Αὐτὸ εἶναι ἓνα σημαντικό βῆμα στὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐντολῆς τοῦ «...ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε».

Ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος Μπριαντιανίωφ ἀναφέρει ὅτι καὶ οἱ μακρὲς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία καλὴ εὐκαιρία νὰ προσεύχεσαι μὲ τὸ κομποσχοίνι. Συχνὰ εἶναι δύσκολη ἢ συγκεντρωσιμὴ στὰ λόγια ποὺ διαβάζονται ἢ ψάλλονται στὸν Ἱερὸ Ναὸ καὶ πιὸ εὐκόλα κανεὶς συγκεντρώνεται ἥσυχια σὲ τὶς δικές του προσευχές, εἴτε αὐτὲς εἶναι αὐτοσχέδιες, σχετικὲς μὲ κάποια εἰδικὴ ἀνάγκη, εἴτε προσευχές καὶ ὕμνοι ποὺ γνωρίζει ἀπ' ἔξω, εἴτε σύντομες προσευχές εἰδικὰ ἢ εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπαναλαμβανόμενες μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κομποσχοινοῦ. Στὴν πράξη μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ συγκεντρώνεται καλύτερα στὴν ἴδια τὴν Ἱερὰ Ἀκολουθία, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

Φυσικά, όταν προσευχόμαστε στις Ίερές Ἀκολουθίες, ἡ προσευχή μας ἐνώνεται μὲ τὴν προσευχή ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ νοῦς μας εἶναι διαρκῶς ἀπασχολημένος μὲ διάφορες σκέψεις. Δὲν προλαβαίνουμε νὰ ἀρχίσουμε τὴν προσευχή καὶ ἀμέσως συλλαμβάνουμε τὸν νοῦ μας νὰ σκέφτεται κάτι ἄλλο. Καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση ἡ παρουσία τοῦ κομποσχοινοῦ στὰ δάκτυλά μας μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ κρατήσουμε τὸν νοῦ μας καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ἐργασία τῆς προσευχῆς πιὸ γρήγορα. Ἐπίσης, ὅταν συναντοῦμε μιὰ κάρδρα σημάδι ἢ τὸν Σταυρὸ τοῦ κομποσχοινοῦ, καθὼς μετακινούμε τοὺς κόμπους του μὲ τὰ δάκτυλά μας, καταλαβαίνουμε ἂν ὁ νοῦς μας δὲν πρόσεχε στὶς προσευχές πού σκοπεύαμε νὰ κάνουμε. Ἔτσι, μπορούμε νὰ προσφέρουμε ἐκ νέου τὶς προσευχές μας, χωρὶς νὰ ἐμπλακοῦμε σὲ σκέψεις σχετικὰ μὲ τὸ πόσο εὐκόλα ἀποσιώμεθα ἀπὸ τὴν προσευχή μας στὸν Θεό.

Ἐδῶ κάναμε μιὰ ἀναφορὰ στὴν μεγάλη ἐπιστήμη τῆς προσευχῆς, αὐτὴν πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὀνόμασαν «τέχνη τῶν τεχνῶν». Ὑπάρχει ἐκτεταμένη καὶ πλούσια γραμματεία ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους τῆς προσευχῆς ὅλων τῶν ἐποχῶν, πού μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσει στὴν ἐκμάθηση, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, αὐτῆς τῆς πιὸ μεγάλης καὶ τῆς πιὸ ὠφέλιμης ἀπ' ὅλες τὶς ἐπιστήμες. Ἡ τακτικὴ ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Βίων τῶν Ἁγίων καὶ ἄλλων εὐσεβῶν καὶ πνευματικῶν κειμένων μπορεῖ νὰ βοηθήσει σημαντικά. Βιβλία ὅπως ἡ «Φιλοκαλία» περιέχουν σπουδαῖες καὶ ἐμπνευσμένες συμβουλές καὶ ὁδηγίες, γιὰ νὰ μάθει κανεὶς νὰ προσεύχεται ὡς Χριστιανός, γιὰτὶ ἡ προσευχή εἶναι ἓνα οὐσιώδες στοιχεῖο, τοῦ νὰ εἶναι κανεὶς Χριστιανός. Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως χρειάζεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἰδιαίτερα μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς εἰσαγωγικὲς μόνο σκέψεις γιὰ τὸ πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε ἐπωφελῶς τὸ κομποσχοῖνι. Ὅμως τὸ πιὸ σημαντικό εἶναι νὰ ἀρχίσει κανεὶς νὰ προσεύχεται. Τὸ κομποσχοῖνι δὲν προσεύχεται ἀπὸ μόνο του, ἂν καὶ μερικὰ εἶναι τόσο ὠραία, πού μπορεῖ νὰ δώσουν αὐτὴ τὴν ἐντύπωση. Εἶναι βέβαια ἓνα σημαντικό παραδοσιακὸ βοήθημα γιὰ τὴν προσευχή μας καὶ εἰδικὰ γιὰ ἓναν καθημερινὸ κανόνα προσευχῆς. Τὸ βασικὸ ὅμως εἶναι νὰ

συγκεντρώνομαστε στα λόγια τῆς προσευχῆς καὶ νὰ προσφέρουμε προσευχὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μας στὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Κύριο καὶ Θεό μας. Ἐὰν αὐτὸ τὸ μικρὸ κομποσκοίνι σὲ βοηθᾷ νὰ πεῖς μία προσευχὴ ἢ σοῦ θυμίζει νὰ προσεύχεσαι ἢ σὲ βοηθᾷ μὲ κάποιο ἄλλο τρόπο νὰ γίνεις πιὸ προσευχητικός, τότε ἔχει ἐκπληρώσει τὸν σκοπὸ του. Σὲ ἔχει δέσει πιὸ κοντὰ καὶ πιὸ στενὰ μὲ τὸν Χριστό, τὸν Θεό μας, καὶ σὲ ἔχει φέρει πιὸ κοντὰ στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν.

Βλ. "Ἁγιορείτικη Μαρτυρία" . Μονῆς Ξηροποτάμου Ἁγ. Ὁρους τ. 12-13

{1} πρβλ. Ἰωάν. α

{2} Λουκ. ιη 13

{3} Α' Θεσσ. ε 17

{4} ἀνασκόπησις μὲ τὴν πατερικὴ ἔννοια τῆς «ἀνακρίσεως», τοῦ ἐλέγχου τοῦ ἑαυτοῦ μας πρὸς μεταμέλεια τῶν ἁμαρτημάτων καὶ διόρθωση, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ.

{5} πρβλ. Ματθ. σι 20 καὶ Ἁγ. Κυρίλλ. Ἱεροσ. «Κατηχήσεις», ΙΕ, 23.: «ἀνάγραπτός ἐστιν (εἶναι γραμμὴν στὸν Οὐρανὸ) πᾶσα ἡ εὐχή σου».

{6} πρβλ. Α' Κορ. σι 20: «δοξάσατε τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅπνᾳ ἐστι τοῦ Θεοῦ»

{7} Λουκᾶς ιζ 21

Ἄν ἀγαπᾷς πραγματικὰ τὸν Θεὸν πρέπει νὰ σέβεσαι τοὺς ἱερεῖς Του

Ἡ τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἱερέα. *«Οὐκ οἶδας τι ἐστὶν ὁ ἱερεύς; Ἄγγελος Κυρίου ἐστὶ»*, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καὶ σὴν Παλαιὰ Διαθήκη οἱ Ἰουδαῖοι τηρώντας τὴν ἐντολὴν τοῦ νόμου τῶν τιμοῦσαν καὶ ἐσέβοντο τοὺς ἱερεῖς τῶν. Ἀκόμη καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἔπρατταν τὸ ἴδιο. Στὴ Σοφία Σειράχ γράφεται *«φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ δόξασον ἱερέα»* (ζ', 31).

Ἡ ἐλληνικὴ παράδοσι εἶχε σταθεροποιήσει γιὰ αἰῶνες μερικὲς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἱερέα, πού μὲ τὴν ἀπλότητά τους ἀνεγνώριζαν καὶ προέβαλλαν τὸ ὕψος καὶ τὴν ἱερότητα τῆς Ἱερωσύνης.

Στὰ χωριά, ὅταν περνοῦσε ὁ ἱερεύς, οἱ καθισμένες γυναῖκες στὶς γειτονιὲς σηκώνονταν. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν καὶ τοῦ φιλοῦσαν τὸ χέρι. Μέχρι πρὸ μιᾶς δεκαετίας στὰ τράμ καὶ τὰ λεωφορεῖα, ὅταν ἀνέβαινε ἱερεύς, πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού τοῦ προσέφεραν τὴ θέσι τους. Στὶς οὐρὲς τῶν γραφείων καὶ τῶν τραπεζῶν προηγεῖτο ὁ ἱερεύς κ.λ.π. Δὲν ἔχει ἀξία νὰ πῆ ὁ εἰσπράκτορας «παρακαλῶ μιὰ θέσι γιὰ τὸν ἱερέα» ἢ νὰ πῆ κάποιος διευθυντῆς «ἀφῆστε νὰ περάσῃ ὁ ἱερεύς». Ἐκτὸς τοῦ ὅτι μπορεῖ νὰ ἀκουσθοῦν καὶ διαμαρτυρίες, πρέπει ὁ καθένας, ἐσὺ ὁ ἴδιος νὰ ἠλεκτρισηθῆς ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἱερέως, γιὰτὶ ἐσὺ θὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ τὴν πράξι αὐτή. Ἄνανεώνεται καὶ ἐνισχύεται τὸ δέος σου πρὸς τὸ ἱερόν καὶ τὸ ἅγιον.

- Καὶ ἂν ὁ ἱερεύς δὲν σέκεται στὸ ὕψος του, θὰ τὸν σέβωμαι;

Αὐτὴ εἶναι δική του ἁμαρτία. Ἐσὺ ἄσχετα μὲ τὸ γεγονός αὐτό, ἐπιτελεῖς τὸ καθήκον σου, τιμᾷς τὴν Ἱερωσύνη καὶ εὐαρεσεῖς τὸν Θεόν. *«Πατὴρ»*, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, *«ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται»* (Ματθ. 1, 41). Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι *«οὐκ αὐτοῦ καταφρονεῖς, ἀλλὰ τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Θεοῦ»*, συνεχίζει ὁ ἴδιος πατήρ. Καὶ συμπληρώνει: *«Ὅπως ὁ χρυσὸς δὲν χάνει τὴν ἀξία του, ὅταν πῆσῃ στὴ λάσπη καὶ τὸ λαμπρὸ μαργαριτάρι δὲν ἀλλοιώνεται, ἂν ἀνακατευθῆ μὲ τὰ σκουπίδια, ἔτσι καὶ ἡ ἱερωσύνη δὲν λερώνεται, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀνάξιος αὐτὸς πού τὴν δέχεται»*. Σχετικὰ γράφει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: *«Οἱ κοσμικοὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς ἱερεῖς. Κι ἂν τύχη καὶ συναντήσετε ἓνα βασιλέα κι ἓναν ἱερέα, τὸν ἱερέα*

να προτιμήσετε. Κι ἂν τύχη ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας ἄγγελος, πάλι τὸν ἱερέα να προτιμήσετε, γιατί **ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.** Ἐγὼ ἔχω χρέος, ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, να σκύψω να τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καὶ να τὸν παρακαλέσω να παρακαλῆ τὸν Θεὸν γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου. Διότι ὁλος ὁ κόσμος να παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν δὲν δύναται να τελειώσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Κι ἕνας ἱερεὺς, ἔστω καὶ ἁμαρτωλός, δύναται με τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος να τὰ τελειώσῃ (να τὰ πραγματοποιήσῃ, ὥστε τὰ ὑλικά πράγματα να προσλάβουν ἀγιότητα καὶ θεότητα)».

Δεύτερον καθήκον τῶν χριστιανῶν **εἶναι ἡ πειθαρχία καὶ ὑπακοὴ πρὸς τὸν ἱερέα.** Ὁ σεβασμὸς δὲν πρέπει να περιορίζεται σὲ τυπικὲς φράσεις. Πρέπει να εἶναι οὐσιαστικὸς καὶ να ἐδηλώνεται ἐμπράκτως. Αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ τὴν πρόοδο τῆς Ἐκκλησίας. Διότι μόνον με ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία μπορεῖ να προοδεύσῃ. Ἡ ἀναρχία εἶναι καταλυτικὴ καὶ μόνο συμφορὲς μπορεῖ να προκαλέσῃ.

Ἀλλὰ ἡ ὑπακοὴ ἐξυπηρετεῖ καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς χριστιανούς. Τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ σύγχυσι καὶ ἀμφιβολία καὶ τοὺς δημιουργεῖ ἕνα αἴσθημα σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας. Διευκολύνει δὲ τὸν ποιμένα τῶν να ἐργασθῆ καλύτερα καὶ περισσότερο γι' αὐτούς. Ἀντίθετα ἡ παρακοὴ καὶ ἡ ἀπειθία τὸν ἀποθαρρύνουν καὶ τὸν ἀπογοστεύουν. Γι' αὐτὸ ὁ Ἄπ. Παῦλος συνιστᾷ: *«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε. Αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσαντες»* (Ἐβρ. ιγ, 17).

Μόνο σὲ μιὰ περίπτωσι, ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται ἡ παρακοή, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται. Ὅταν δὲν διδάσκει τὴν ὀρθὴ πίστι, δηλ. ὅταν εἶναι αἰρετικὸς.

Εἶναι μεγάλο καὶ φοβερὸ **ἁμάρτημα τὸ να κάτηγορῆς ἢ να ἀδικῆς ἢ να πολεμᾷς ἱερέα.** Ὅταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως Μαρίαμ ἐκφράσθηκε ἄπρεπα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς ποὺ ἐκπροσωποῦσε τὸν Θεόν, λέπρα φοβερὴ ἐκάλυψε τὸ σῶμα τῆς (Ἀριθμ. ιβ, 10).

Ὁ Δαβὶδ ὅταν βρῆκε εὐκαιρία να σκοτώσῃ τὸν Σαοὺλ ποὺ τὸν κατεδίωκε, ἐφείσθη τῆς ζωῆς του, διότι *«ἦν Χριστὸς Κυρίου»* (Α' Βασιλειῶν κδ, 7). Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἂν καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων ἦσαν ἀνάξιοι, οὐδέποτε τοὺς ἐκακολόγησε, ἀπεναντίας συνιστοῦσε εἰς τὰ λόγια τῶν ὑπακοή (Ματθ. κγ, 3). Καὶ ὁ Ἄ. Παῦλος, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἐκακολόγησεν ἦταν ἀρχιερεὺς, ἀνεκάλεσε τοὺς λόγους τοῦ λέγων *«οὐκ ἴδεν ὅτι ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἦν».*

Μὴν κακολογῆτε λοιπὸν καὶ μὴν κατηγορῆτε ἱερέα, ἔστω καὶ

ἂν εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ ποὺ λέγετε. Ἄν ἀγαπᾶς καὶ αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, πῆγαινε καὶ πέστου κατ' ἰδίαν τὸ λάθος ἢ τὸ ἐλάττωμά του. Ἄν ἔχη ταπεινώσι, θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ καὶ θὰ διορθωθῆ. Ἦ κάνει ὑπεύθυνη ἀναφορὰ στὸν προϊστάμενό του, ὥστε νὰ διορθωθοῦν τὰ κακῶς κείμενα. Διαφορετικὰ κοινολογώντας τις κατηγορίες σου κατηγορεῖς τὸν Θεὸν καὶ κλονίζεις τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Κι ἔπειτα εἶσαι καὶ ὑποκριτής. Μπροστά του νὰ λές «τὰ σέβη μου» καὶ πίσω ἀσεβεῖς ἀπέναντί του.

Ἀγαπητοί μου,

Μὴ γίνεσθε ἱεροκατήγοροι, ἀλλὰ νὰ ἀποφεύγετε καὶ τοὺς ἱεροκατηγόρους. Ὑπάρχει πολλὴ ἀσέβεια, συκοφαντία, ψευτιά γύρω μας. Μὴν πιστεύουμε εὐκόλα σὲ ὅσα ἀκοῦμε. Γίνεται καὶ σκόπιμη διαστροφὴ τῆς ἀληθείας. Μὴν κρίνετε καὶ μὴν κατακρίνετε ἱερέα. Ἀφῆστε τὸ ἔργον αὐτὸ στὸν δικαιοκρίτη Θεόν ποὺ τὸν διώρισε ἐργάτη Του.

Καὶ ἂν μερικὲς φορὲς δὲν πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα στὸ σπίτι σας, σὺς δουλειές σας, θυμηθῆτε μήπως στὸ παρελθὸν κατηγορήσατε ἱερέα; Πηγαίνετε τὸ συντομώτερον νὰ ἐξομολογηθῆτε. Σᾶς βαρύνει ἐνοχὴ ποὺ ἔτσι δὲν συγχωρεῖται.

Βλ. 'Κηρύγματα Ἀληθείας καὶ Ζωῆς' τόμ. Γ, Πρωτοπρεσβυτέρου π. Παρασκευᾶ Ζωγράφου

Ἡ Ρωσία βάζει stop στὴν Ὀργάνωση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ εἰδησις δημοσιεύθηκε στὸν ἰστότοπο dimokratianews καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴν πρῶν ἄθεν (;) Ρωσία.

«Τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τῆς Ρωσίας ζήτησε ἀπὸ τὸ ἀνώτατο δικαστήριό τῆς χώρας νὰ “ἀπαγορεύσει καὶ νὰ ἐκκαθαρίσει” τὴ θρησκευτικὴ αἵρεση τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, κηρύσσοντάς τιν ἐξτρεμιστικὴ ὀργάνωση! Χαρακτηρίζοντας τὴν κίνηση τοῦ ὑπουργείου “ἐπίθεση στὴ λατρεία” τους, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε νὰ ἔχει “τρομερὲς συνέπειες” γιὰ τὴν ὀργάνωση σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα, οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά ὑποστήριξαν ὅτι τὸ ρωσικὸ ὑπουργεῖο δεσμεύτηκε πὼς δὲν θὰ προχωρήσει μὲ τὴν ἀγωγή. Ὡστόσο, ἂν τὸ ἀνώτατο δικαστήριό ἀποφασίσει νὰ χαρακτηρίσει ἐπίσημα τὴ θρησκευτικὴ αἵρεση “ἐξτρεμιστικὴ”, τότε περισσότεροι ἀπὸ 170.000 μάρτυρες σὲ 2.200 “ἐνορίες” στὴ Ρωσία θὰ μπορούσαν νὰ διωχθοῦν ποινικά. Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καταγράφηκαν πρῶτη φορὰ ἐπίσημα στὴ Ρωσία ὡς θρησκευτικὴ ὁμάδα τὸ 1991 καὶ ξανά τὸ 1999. Τὸ 2006, ἡ Ρωσία ἄλλαξε τὸ νομικὸ ὄρισμό τοῦ “ἐξτρεμιζμοῦ”, ἀφαιρώντας τὸ στοιχεῖο τῆς βίας ἢ τοῦ μίσους, ἀναφέροντας ὅμως στὰ κριτήρια τὴν “ὑποκίνηση θρησκευτικῆς ἔριδος”. Ὁ ὀρισμὸς τοποθετεῖ νομικὰ τοὺς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά στὴν ἴδια θέση μὲ τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος! Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἡ κυβέρνησις ἀπαγόρευσε τὴ διεθνῆ ἰστοσελίδα τους καὶ ἕνα χρόνο ἀργότερα ἀπαγόρευσε νὰ εἰσαχθοῦν οἱ βίβλοι τους στὴ Ρωσία. Τὸ 2010 τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριό ἔκρινε ὅτι ἡ προσπάθεια ρωσικοῦ δικαστηρίου νὰ ἀπαγορεύσει τὴ λειτουργία τῆς ὀργάνωσης ἦταν παράνομη. Ὡστόσο, ὁκτὼ περιφέρειες τῆς Ρωσίας ἔχουν ἤδη ἀπαγορεύσει σὲ μέλη τῆς αἵρεσις νὰ λειτουργοῦν».

Αὐτὰ στὴν Ρωσία ὅπου σήμερα ἀνθεὶ κυριολεκτικὰ ἡ Ὀρθοδοξία μὲ πρῶτον καὶ καλύτερο ὁμολογητὴ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως

αὐτὸν τὸν Πρόεδρό της κ. Πούτιν. Μήπως αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα καλὸ παράδειγμα πρὸς μίμηση ἀπὸ τοὺς ὄψιμους ἄθεους κυβερνήτες τῆς δύστηνης Ἑλλαδίτσας μας;

Ἄς ἀναλάβουμε τὶς εὐθύνες μας γιὰ τὸ κατάντημα τῆς Ἀ-παιδείας μας.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἀπὸ τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς μεταπολίτευσης ὅλες οἱ Κυβερνήσεις μέχρι σήμερα ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν Παιδεία καὶ τὰ προβλήματά της. Ἔδειξαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν πολλῶν προβλημάτων της ἢ στὴν πραγματικότητα τὸ ἔκαναν γιὰ νὰ χειραγωγήσουν τοὺς Νέους καὶ νὰ ὀδηγήσουν τὴν Νεολαία καὶ γενικῶς τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία στοὺς ἰδικούς τους στόχους σύμφωνα μὲ τὴν προσωπικὴ τους ἰδεολογία καὶ **συγκεκριμένα** οἰκονομικὰ συμφέροντα; Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ κατάσταση βεβαιώνει περίτρανα περὶ τοῦ “λόγου τὸ ἀληθές”. Καὶ ἡ εὐθύνη βαρύνει τοὺς μεγάλους, τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους, τοὺς Ποιμένας καὶ γενικῶς τοὺς καθ’ ὕλην ἀρμοδίους.

Αὐτὸ ἐκφράζει μὲ πολλὴ πικρία καὶ ἀνησυχία ὁ συντάκτης τῆς σπῆλης “Διαγωνίως” τῆς ἐφημερίδος “ Ἡ Καθημερινή “ τῆς 14-2-2017 σελ. 16, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε:

«Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσαν ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ποὺ κατέστρεψαν καμιὰ εἰκοσαριὰ ἀκυρωτικὰ μηχανήματα λεωφορείων, ἀφοῦ ἀνάγκασαν τοὺς ὀδηγοὺς νὰ βγοῦν ἔξω; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅσο πιὸ ἀπλὴ γίνεται: ἀπ’ τὴν Πανεπιστημιούπολη τοῦ Ζωγράφου(...).

Εἶναι παιδιὰ τῆς ἡμετέρας παιδείας. Ὅπως καὶ νέοι ποὺ ἀνανεώνουν κάθε τόσο τὸν πληθυσμὸ στὸ ἄσυλο ἀνιάτων τῶν Ἐξαρχείων(...).

Εἶναι παιδιὰ τῆς ἡμετέρας παιδείας, ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, πολλὰ ἔχουν περάσει καὶ στὸ πανεπιστήμιο. Δὲν αἰσθάνθηκαν περισσότερο ἀποκλεισμένα ἀπὸ τὸ “μέλλον” ἀπὸ ὅ,τι οἱ συνομήλικοί τους. Καὶ ὅταν καίνε τρόλεϊ δὲν αἰσθάνονται ὅτι κάνουν κάτι ποὺ ἀντιβαίνει σὲ ὅσα ἔμαθαν ἢ δὲν ἔμαθαν ἀπ’ τὸ σχολεῖο ἢ τὸ σπίτι τους. Θεωροῦν ὅτι εἶναι μιὰ ἀκραία, ἀλλὰ μᾶλλον φυσιολογικὴ μορφή διασκέδασης.

Ἄς μὴν κοροϊδεύομαστε. Γενιὲς ὀλόκληρες ἐργάστηκαν γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν αὐτὰ τὰ πλάσματα μὲ τὴν τυραννικὴ νοοτροπία. Ἔργο ἀμελείας, ἀδιαφορίας, ἐνοχῶν, φόβου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ

αὐτοῦ λυρισμοῦ πού τοὺς ἔμαθε ὅτι ἡ γνώση εἶναι καταπίεση. Ὅμως ἡ μετατροπὴ τῆς μάθησης σὲ παιχνίδι, ὅπου ὁ δάσκαλος παίξει μαζί με τοὺς μαθητὲς ἐπὶ ἴσοις ὅροις καὶ ἡ παρατήρηση ἢ ἡ τιμωρία θεωρεῖται ἀμάρτημα, μετατρέπει τὸν ἔφηβο σὲ τρωκτικὸ πού ἔχασε τὸ ἀζιμούθιό του καὶ προχωράει στὰ τυφλά. Ὁ Πλάτων στὸ ὄγδοο βιβλίό τῆς Πολιτείας λέει ὅτι τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα ἐκφυλίζεται ὅταν ὁ δάσκαλος ἀρχίζει καὶ φοβάται τὸν μαθητὴ του καὶ ὁ πατέρας τὸ γιό του. Θὰ μοῦ πείτε ὅτι ὁ Πλάτων δὲν διακρίνεται γιὰ τὰ δημοκρατικὰ του αἰσθήματα. Κυρίως ὅμως ὁ Πλάτων δὲν ἦταν μεταμοντέρνος. Πίστευε στὴν ἀλήθεια, πίστευε ὅτι ἡ ἀλήθεια κατακτᾶται διὰ τῆς γνώσεως καὶ ὅτι χωρὶς ἱεραρχία καὶ πειθαρχία οὔτε ἡ γνώση οὔτε ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐφικτές.

Μήπως, λοιπόν, ἀντὶ γιὰ τὶς ἔμφυλες ταυτότητες, θὰ ἦτο καλὸ νὰ ἀνοίξει ἓνας δημόσιος διάλογος γιὰ τὸ πῶς τὰ σχολεῖα μας δὲν διδάσκουν κοινωνικὴ πειθαρχία στὰ παιδιά μας; Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκπαιδευτικοὶ πού ἔχουν τὸ θάρρος νὰ συγκρουστοῦν μετὰ τὴν κατεστημένη νοοτροπία καὶ σίγουρα ὑπάρχουν γονεῖς πού ἐπιθυμοῦν νὰ τοὺς συμπαρασταθοῦν».

Χριστιανικὴ ὁμολογία τοῦ Μαρξιστοῦ Μανώλη Γλέζου

Ὁ Μανώλης Γλέζος τελευταῖα δήλωσε, ὅπως καὶ παλαιότερα ὁ Χαρίλαος Φλωράκης, ὅτι ἐπιθυμεῖ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ὄχι Πολιτικὴ κηδεῖα. Μάλιστα στὸ ἱστολόγιο Ρομφαῖα γράφτηκαν τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν ἴδιο:

«Ὁ κ. Γλέζος, ἀνάμεσα στὰ ὅσα ἀνέφερε γιὰ τὶς ἀποζημιώσεις καὶ τὸ κατοικικὸ δάνειο, δὲν παρέλειψε νὰ κάνει ἀναφορὰ στὴ μοναδικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατάφερε νὰ διατηρήσει τὴν ἑλληνικότητά του παρὰ τὰ 400 χρόνια σκλαβιάς ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Σὲ αὐτό, ὅπως εἶπε, ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο τέσσερις λόγοι, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, οἱ λαϊκὲς συνελεύσεις, ἡ ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀντίστασης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἰδιαιτέρα πάντως ἐστίασε στὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας μας, λέγοντας πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στάθηκε ὅλα τὰ χρόνια στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐνῶ χαρακτήρισε “ἀνιστόρητα” τὰ ὅσα ἀναφέρθηκαν πρὶν λίγο καιρὸ γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα ἀπὸ τὸν κ. Φίλη».

Ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὑποψήφια πρωτεύουσα τοῦ παγκοσμίου Σοδομισμοῦ!

Ἐκκεντρικὸς Δήμαρχος τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς πόλεως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου “ξανακτύπησε”!

“Ὅπως διαβάσαμε στὸν Ἰστότοπο el.gr.

«Ὑποψηφιότητα γιὰ τὴν ἀνάληψη τῆς διοργάνωσης τοῦ EuroPride 2020, ποὺ εἶναι τὸ κεντρικὸ φεστιβὰλ ὑπερηφάνειας τῆς Εὐρώπης καὶ πραγματοποιεῖται κάθε χρόνο σὲ διαφορετικὴ πόλη, ἔθεσε καὶ ἐπίσημα τὸ Thessaloniki Pride. Ἡ ὑποψηφιότητα τῆς Θεσσαλονίκης βρίσκεται ἀντιμέτωπη μὲ τὶς ἀντίστοιχες διοργανώσεις τῶν Βρυξελλῶν (Βέλγιο), τοῦ Ἀμβούργου (Γερμανία), καὶ τοῦ Μπέργκεν (Νορβηγία). Ἡ ὀριστικὴ ἀνάθεση θὰ πραγματοποιηθεῖ ὕστερα ἀπὸ ψηφοφορία τῆς πανευρωπαϊκῆς ὁμοσπονδίας διοργανωτῶν pride (EPOA) στὴν ἐτήσια συνέλευσὶς της τὸ Σεπτέμβριο 2017 στὸ Γκέτεμποργκ τῆς Σουηδίας. Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τοῦ Thessaloniki Pride, ἡ διοργάνωση ἐνὸς EuroPride στὴ χώρα μας μπορεῖ νὰ προσφέρει πολλὰ στὴν ἑλληνικὴ LGBTI κοινότητα, καθὼς θὰ προβάλλει τὰ αἰτήματά της σὲ εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο».

Βράβευσις σκύλου (!) διὰ τὴν “προσφορὰν ἀπογόνων” !

Ἐἶδον ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα www.lifo.gr:

Ἡ «Οἱ ἑλληνικὲς Ἐνοπλεις Δυνάμεις βράβευσαν ἓνα θηλυκὸ βελγικὸ Ποιμενικὸ (Mallinois) κατὰ τὴν τελετὴ ἀποφοίτησης Σχολείου Ἐκπαίδευσης Στρατιωτικῶν Σκύλων, γιὰ τὴν “προσφορὰ” 43 ἐπίλεκτων ἀπογόνων του. Ἡ τελετὴ καὶ ἡ βράβευση πραγματοποιήθηκαν στὸ ΓΚτηνιατρικὸ Νοσοκομεῖο (ΓΚΝΟ). Ὁ σκύλος ποὺ γεννήθηκε τὸ 2009, ἐντάχθηκε στὸ στρατὸ ὡς σκύλος ἀναπαραγωγῆς καὶ ἡ προσφορὰ του σὲ ἀπογόνους εἶχε μεγάλο οἰκονομικὸ ὄφελος γιὰ τὴν ὑπηρεσία. Πλέον ἔχει ὀλοκληρώσει τὴν ἀναπαραγωγικὴ ζωὴ του...».

Ἐνῶ τὸ εἶδαμε κι αὐτὸ (ἄραγε τὶ ἄλλο ἀκόμη πρόκειται νὰ δοῦμε;), δὲν εἶδαμε νὰ βραβεύεται καμμία πολύτεκνη ἢ καὶ ὑπερπολύτεκνη

(σπάνιο φαινόμενο πλέον στήν σύγχρονη Ἑλλάδα μας) Ἑλληνίδα μπέρα πού τόσα προσέφερε ἢ καί προσφέρει **στοῦ καυτοῦ Δημογραφικό πρόβλημα** πού ἀντιμετωπίζει ἡ Χώρα μας. Μάλιστα τελευταῖα ὄχι μόνον δέν ἐπιβραβεύεται ἡ πολυτεκνία ἀλλά κατ' οὐσίαν τιμωρεῖται (!) ἢ καί ὑπονομεύεται θεσμικά, νομοθετικά, φορολογικά...

Μήπως οἱ «σοφοί» πού μᾶς διοικοῦν διαπίστωσαν ὅτι μᾶς λείπουν σκυλιά...ράτσας καί ὄχι Ἕλληνες, ἀφοῦ μποροῦν καί βρίσκουν ὅσους θέλουν μέ τίς Ἑλληνοποιήσεις τῶν διαφόρων προσφύγων καί λαθρομεταναστῶν πού κάνουν, γιά νά καλύψουν τὰ κενά τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καί νά λύσουν ἔτσι θαυματουργικά (!) τὸ Δημογραφικό πρόβλημα;

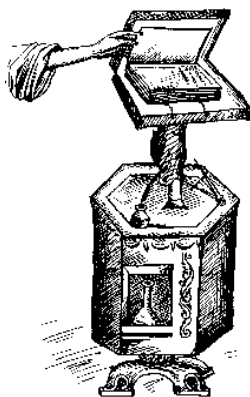
Πιστοποιητικά ἱερῶν μυστηρίων μέσω διαδικτύου;

Ἡ εἶδησις ἀλιευμένη ἀπό τὴν ἐφημερίδα «**ΗΧΩ ΤΩΝ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ**».

«Ἀρχὴ ψηφιακῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ «ἐπανάσταση» στὰ ἔως τῶρα κρατοῦντα σηματοδοτεῖ τοὺς κόλπους τῆς τῶ «βάπτισμα» τῶν ἱερῶν τῆς στὸν κόσμο τῶν τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων. Ἐντακτικὰ σεμινάρια πού λαμβάνουν χώρα στὸ Πολιτιστικὸ Κέντρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, στὸ Ρούφ, παρέχουν ἐπιμόρφωση στὸν κληρὸ καὶ τὸν εἰσάγουν σὲς νέες ψηφιακὲς ὑπηρεσίες πρὸς τοὺς πολῖτες, οἱ ὁποῖες σύντομα θὰ τεθοῦν σὲ διάθεση τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος. Ἐνα «κλίκ» στὸν ὑπολογιστὴ ἢ στὸ κινητὸ τηλέφωνο θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὴν ἔκδοση πιστοποιητικῶν ἀγαμίας, ἀδειῶν γάμου, τελέσεως βαπτίσεων, ὑπευθύνων δηλώσεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων μέσα ἀπὸ εἰδικὲς ἐφαρμογές, οἱ ὁποῖες πολὺ σύντομα θὰ παρέχουν τὴ δυνατότητα τοὺς πολῖτες νὰ ἐξυπηρετοῦνται διαδικτυακὰ μέσω τῆς Πύλης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν www.iaath.gr».

Ὅπωςδήποτε ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς χορηγήσεως τῶν διαφόρων πιστοποιητικῶν προσφέρει εὐκαιρία ταχείας ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτῶν ἀλλὰ “σκοτώνει” κυριολεκτικὰ τίς σχέσεις Ποιμένος - Πιστοῦ. Οἱ ἤδη χαλαρὲς σχέσεις τῶν πιστῶν μέ τοὺς ποιμένες καὶ γενικὰ τὴν Ἐκκλησία δέχονται νέο κτύπημα καὶ ἴσως πλέον τὴν “χαριστικὴ βολή”.

Ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ Πνευματικοὶ Ποιμένες δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἕνας τέτοιος τρόπος ἐξυπηρέτησεως τῶν πιστῶν εἶναι τελείως ἀντιπνευματικός, καὶ προκαλεῖ τὴν ἀποξένωσίν τους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ποιμένων Του, ἢ μήπως καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἔχουν ἀνάγκη γιατί κουράστηκαν ἢ βαρέθηκαν πλέον νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸ λογικόν τους Ποίμνιο; Κρῖμα!...

Οί σχέσεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Του μὲ τὸν Ἑλληνισμό.

Πολλὲς φορές ἔχουμε ἀναρωτηθεῖ ἂν ὁ Χριστὸς (Θεὸς - Ἄνθρωπος) εἶχε κάποια σχέση, μικρὴ ἢ μεγάλη, μὲ τὸν Ἑλληνισμό. Μ' αὐτὸ βέβαια δὲν ἐννοοῦμε τὸ ἂν εἶχε σχέση μὲ κάποιους γνωστούς καὶ ἄγνωστους Ἕλληνες ἢ ἂν ἦρθε καὶ σπούδασε στὴν Ἀθήνα. Ἄν εἶχε συμβεῖ τὸ τελευταῖο, θὰ εἶχε καταγραφεῖ καὶ θὰ εἶχε προβληθεῖ δεόντως. **Ἐννοοῦμε ἀσφαλῶς τὴν σχέση Του μὲ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα.** Μὲ τὴ φιλοσοφία καὶ τὶς ἀξίες τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν συγχρόνων Του.

Φυσικά, ὅταν ἀναζητεῖ κανεὶς τέτοια σχέση, εἶναι βέβαιο πὼς τὴν ἀναζητεῖ ὡς σχέση Ἀνθρώπου μὲ ἄνθρωπο κι ὄχι ὡς Θεοῦ μὲ ἄνθρωπο. Γιατὶ μὲ τὴ δευτέρη Του ιδιότητα, τὴ Θεϊκή, ὁ Χριστὸς ὡς Παντογνώστης, δὲν εἶχε ἄγνοια τῆς πνευματικῆς οὐσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου.

Πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ποῦμε πὼς ὁ Χριστὸς γεννήθηκε καὶ ἔδρασε σ' ἓναν κόσμον, ποῦ ἀπὸ τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνες πρωτότερα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλ. τοῦ **Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (356 - 323 π.Χ.)**, μὲ τὴν ἐξάπλωση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ στὰ βάθη τῆς Ἀσίας, **τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἦταν κυρίαρχο, ὅπως καὶ ἡ γλῶσσα,** σ' ὅλη τὴν ἐπικράτεια στὴν ὁποία ἔδρασε ὁ μέγας στρατηλάτης κι ἄς κυριάρχησαν ἀργότερα οἱ Ρωμαῖοι.

Ἀντίθετα οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς Ρωμαῖους Αὐτοκράτορες σεβάστηκαν τὴν προσφορὰ τῶν Ἑλλήνων στὰ Γράμματα, στὴν Ἐπιστήμη καὶ στὶς Τέχνες καὶ ἄλλοι, ὅπως ὁ **Σενέκας**, ποῦ σχεδὸν ἀντέγραψε τὶς Τραγωδίες τῶν τριῶν μεγάλων μας Τραγικῶν, χωρὶς νὰ ἀλλάξει οὔτε καὶ τοὺς τίτλους τους. **Ἄλλοι πάλι, σὰν τὸν Μάρκο Αὐρήλιο,** ποῦ μάλιστα τὸ ἔργο του «**Εἰς Ἐαυτόν**» τὸ ἔγραψε κατευθεῖαν στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὸ πλατὺ ρεῦμα τῆς δικῆς μας Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἐνῶ ὁ **Ὁράτιος** δὲν ἐφείσθη νὰ παραδεχτεῖ πὼς **«Οἱ Ρωμαῖοι νίκησαν μὲν τοὺς Ἕλληνες μὲ τὰ ὄπλα, ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες νίκησαν τοὺς Ρωμαῖους μὲ τὰ Γράμματα καὶ τὶς Τέχνες τους».** Ἀκόμη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Αὐτοκράτορες τοὺς θεωροῦσαν τιμὴ τους νὰ στολίζουν τὰ

ανάκτορά τους με Έλληνικά έργα Τέχνης, έστω και δια κλοπής.

Έτσι μπορεί να εξηγηθεί γιατί τα Ευαγγέλια και οι Απόστολοι γράφτηκαν στην Έλληνική και όχι στην Λατινική κι ας απέιχαν από την Ελλάδα οι συγγραφείς τους τόσα μίλια κι ας ήταν η Χώρα μας ύποταγμένη από το 148 π.Χ. στους Ρωμαίους.

Αυτός είναι ο λόγος που η ήθική του Χριστού δεν επηρεάστηκε από τον Ιουδαϊσμό, αλλ' είχε μία έντονη τάση οικουμενικότητας, όπως οικουμενικό ήταν και το Έλληνικό πνεύμα της Δημοκρατίας, της Ισότητας, της Δικαιοσύνης, της Έλευθερίας, της Ειρήνης, της Συνεργασίας και της Αλληλεγγύης.

Η διδασκαλία του Χριστού απέδωσε καρπούς, γιατί βρήκε στήριγμα στα κοσμοπολίτικα κέντρα της εξελληνισμένης Ανατολής, της έμποισμένης με τις αξίες του Έλληνικού Πολιτισμού κι έτσι πέτυχε να γίνει παγκόσμια μέσα από την Έλληνική Γλώσσα, που κυριαρχούσε τότε.

Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά αμφιβολία πώς από το πνεύμα των αξιών του Έλληνικού Πολιτισμού, που εξημέρωσε τον τότε άξεστο κόσμο της άχανους Ανατολής, ήταν σημαντικά επηρεασμένος ο Χριστιανισμός, που είχε ως βάση της διδασκαλίας του την υπέρτατη αξία της ΑΓΑΠΗΣ προς τον άνθρωπο, την οποία δίδαξε ο ίδιος ο ίδρυτής Του με τον σταυρικό Του θάνατο.

Γιατί τι άλλο φανερώνει, αν όχι το ότι γνώριζε καλά ο Χριστός το πνεύμα του Έλληνισμού, ή εκπληξή Του από το ότι στο άκροατήριό Του στην «**Επί του όρους**» όμιλία Του είχαν πάει κάποιοι Έλληνες και ζητούσαν να δούν τον Χριστό;

Πώς μπορούμε να εξηγήσουμε τα λόγια Του στον Φίλιππο και τον Ανδρέα «Έλήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθῆ ο Υιός του Ανθρώπου», αν όχι ως ίκανοποίηση για την τιμή που Του έκαναν οι Έλληνες με την επίσκεψή τους, που την είδε ως αναγνώριση του έργου Του και κυρίως ως άπαρχή για τη διάδοση της διδασκαλίας Του ανά τον κόσμο και λόγω της Έλληνικής Γλώσσας και λόγω της πνευματικής καλλιέργειας των Ελλήνων, η οποία τους βοήθησε να συλλάβουν τις υψηλές και υπεραιώνιες ιδέες και αξίες του Χριστού, που δεν απέιχαν από εκείνες των προγόνων τους;

Πώς επίσης μπορεί να εξηγήσει κανείς την έντολή του

Πιλάτου νὰ γραφεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ πάνω στὸν Σταυρὸ πρῶτα μὲ Ἑλληνικά γράμματα κι ἔπειτα μὲ Ρωμαϊκὰ καὶ Ἑβραϊκὰ; Τί ἄλλο δείχνει ἂν ὄχι τὴν κυριαρχία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας;

Κι ἂν λάβουμε ὑπόψη πὼς ὁ Παῦλος ὁ διώκτης ἀρχικὰ καὶ ἡ ψυχὴ ἀργότερα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, σπούδασε στὴν πατρίδα του τὴν Ταρσό, στῆς ὁποίας τὰ Πανεπιστήμια διδάσκονταν, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοί, οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα κι ὅτι ἦρθε στὴν Ἑλλάδα κι ἐπισκέφτηκε καὶ μίλησε σὲ πολλὰ μέρη της (Ἄρειο Πάγο, Βέροια, Φιλίππους κ.λ.π.) καὶ **ὅτι ἔγραψε ὅλες τὶς ἐπιστολές του στὰ Ἑλληνικά**, δὲν καταλήγουμε στὸ ἴδιο συμπέρασμα;

Κι ἂν θυμηθοῦμε τὴν προσφορὰ τῶν ἀδελφῶν Μεθόδιου καὶ Κύριλλου στὴ διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ Ρωσία, τὴ Ρουμανία, τὴ Γιουγκοσλαβία, τὴ Βουλγαρία καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τόσων ἄλλων Ἱεραποστόλων, τότε ποῖος μπορεῖ νὰ **ἀμφιβάλλει πὼς ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς σφιχταγκυλιώθηκαν καὶ προχωροῦν χέρι-χέρι, ἀδελφωμένοι, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν ἄνθρωπο νὰ βρεῖ τὸν ἀληθινὸ προορισμὸ του;**

Τὴν καταξίωσή του δηλ. μὲ τὸ σεβασμὸ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε λογῆς ἄνθρωπο, μὲ τὶς ἀρετές του καὶ τὶς ἀδυναμίες του, μὲ τὴν ἰδεολογία τὴν δική του καὶ τὴ δική του ἐθνικότητα, καὶ ἀκόμη καὶ τὸ θρήσκευμά του, **ἀφοῦ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶχαν καὶ ἔχουν ὡς βάση τῆς φιλοσοφίας τους τὴ συγκωρητικότητα, τὴν ἀνοχή καὶ τὴν ΑΓΑΠΗ, τὴν κορωνίδα τῶν ἀξιών, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Πολιτισμὸς δικαίως νὰ μετονομάζεται σὲ Ἑλληνοχριστιανικὸ Πολιτισμὸ.**

Καὶ τέτοιος θὰ μείνει, γιατί καὶ οἱ δύο πολιτισμοὶ ταυτίζονται, ἀφοῦ ἔχουν ὡς ὑπέρτατο σκοπὸ τους τὴν καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ του στὴν κοινωνία, τὴν κάθε λογῆς κοινωνία.

Βλ. Ἐφημερ. "ΠΑΤΡΙΣ" ἄρθρο Γεωργίου Εὐθυμίου συνταξ. ἐκπαιδευτικοῦ

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Λαγκαδᾶ

Ἀξιότιμε κύριε διευθυντά,

Με ἀφορμὴ τὶς δηλώσεις τοῦ Σεβ. Λαγκαδᾶ στὸ φύλο τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου στὶς 27-1-2017 ἔχω νὰ πῶ τὰ ἑξῆς: Ὅντως ἀληθινὸς ὁμολογητὴς ἦταν καὶ εἶναι ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, οἱ διαμαρτυρίες ὅμως τῶν πιστῶν διὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης ἀποσκοποῦν νὰ ὑπενθυμίσουν στοὺς σημερινοὺς Ποιμένας, ποὺ τὸ ἔχουν λησμονήσει τελείως, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἐπόμενοι τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Πῶς ὁ Σεβ. Λαγκαδᾶ ὁμολογεῖ ὅτι οἱ παπικοὶ εἶναι αἰρετικοί; Ἐμεῖς εἶδαμε τὸν μέγα αἰρεσιάρχη Πάπα νὰ χοροστατῆ σὲ ὀρθόδοξη Πατριαρχικὴ λειτουργία με μνημόνευση τοῦ ὀνόματός του στὰ εἰρηνικά, με πατριαρχικὸ λειτουργικὸ ἀσπασμό, με ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν, με δοξολογικὲς τιμὲς κ.λ.π. Ὅποιος πάσχει ἀπὸ προχωρημένο καταρράκτη, καὶ ὅποιος ζῆ στὰ βάθη τῆς ζούγκλας τῆς Ἀφρικῆς ἢ σὲ ἄλλο πλανήτη εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένος, ἂν δὲν γνωρίζη ὅχι μόνο τὰ παραπάνω ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων ἀντορθοδόξων παρανομῶν. Ἐπομένως περίμεναν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὴν συνελθοῦσα με τὸν βαρὺ τίτλο «ΑΚΜΣ» νὰ καταδικάσῃ ὅλα τὰ παράνομα, ποὺ λαμβάνουν χώρα συχνὰ στὸ κῶρο τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, ἀλλὰ οἰκτρῶς ἀπογοιτεύθηκαν. Ὅχι μόνο δὲν κατεδικάσθη ἡ πανούκλα τῆς μάστιγος τοῦ ἐπάρατου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ἀνεγνωρίσθηκαν ὄχι μόνο οἱ Παπικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ προτεστάντες καὶ ὅλο τὸ συνοθύλευμα τῶν αἰρετικῶν ὁμολογιῶν ὡς ἑτερόδοξες ἐκκλησίες. Οἱ ἀνησυχίες τῶν πιστῶν πρὸς τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης, καὶ οἱ ἀντιδράσεις αὐτῶν μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο, εἶναι ἀπόρροια τῶν πικρῶν καρπῶν, ποὺ ἐπέφεραν τὰ ἀποτελέσματα τῆς «Συνόδου» αὐτῆς. Θέλω ἐδῶ νὰ ὑπενθυμίσω στὸν Σεβ. Λαγκαδᾶ νὰ μὴ κοιτάζῃ μόνο πρὸς τὸ μέρος τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ πρὸς τοὺς προκαθημένους, διότι οἱ μεγάλες ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἁγία Ὁρθοδοξία μας παίρνονται ὁμόφωνα

ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ ὄχι μὲ τὴν ψῆφο τῶν δέκα προκαθημένων καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ 1/6 τῶν ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα χωρὶς δικαίωμα ψήφου! Γι' αὐτὸ μὴ κρίνετε ἐσεῖς οἱ μιτροφόροι τοὺς ἀπλοὺς πιστοὺς, ἴνα μὴ κριθῆτε.

Ἐπίσης σᾶς ἐπισημαίνω αὐτὰ πού γνωρίζετε, ἀλλὰ τηρεῖτε σιγὴ ἰχθύος. Γιατὶ δὲν συντάχθηκε «ἐγκύκλιος πρὸς τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα γιὰ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀλιγομελῆ διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο; Γιὰ νὰ μιμηθῆτε καὶ ἐδῶ κατὰ πάντα τὴν ἐλλιπῆ σύναξη τῶν προκαθημένων στὴν Κρήτη; Ἐπομένως οἱ πιστοὶ βλέποντες τὰ κνάρια σας ὅτι δὲν εἶναι ἐπόμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων εὐλογως διαμαρτύρονται, διότι εἶναι ἡ πρώτη Σύνοδος στὴ δευτέρη κιλιετία, πού ὄχι μόνον ἀποφεύγει νὰ ὀνομάσῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ τὶς αἱρέσεις, ἀλλὰ τὶς ὀνομάζει καὶ ἐκκλησίες. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀντὶ νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐπαινεῖ τὴν συμμετοχὴ καὶ συμπερίληψή μας στὸ προτεσταντικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» δηλαδὴ σὲ ἓνα «Παγκόσμιο Συμβούλιο Αἱρέσεων». Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα πού λαμβάνουν χώρα γύρω μας, ἔχει βεβαίως λόγο καὶ ὁ πιστὸς λαὸς κατὰ τὸ γεγραμμένο ὅτι ὁ «ὁ λαὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ μόνος του ὑπῆρξε ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας» ὡς ἀπεφάνθησαν καὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς ἀνατολῆς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτῶν τῆς 6^{ης} Μαΐου 1848. Θέλω νὰ πληροφορήσω τὸν Σεβ. Λαγκαδᾶ ὅτι οἱ ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν συνεχίζονται, καὶ στὸ τέλος οἱ μόνον ὑποστηρικτὲς τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης θὰ εἶναι μόνον οἱ ὑπογράφαντες ἐπίσκοποι. Ἐπίσης γιὰ τὴν συμμετοχὴ σας στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καὶ γιὰ τὰ ὑπογραφέντα μὲ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ κείμενα σᾶς συνιστοῦμε νὰ διαβάσετε τὸ πρόσφατο πόνημα ὑπὸ ἁγιορειτῶν πατέρων μὲ τίτλο «ὀρθόδοξη κριτική», πού ὁ πρόλογος ἀρχίζει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ σύγκλησις καὶ ὁ τρόπος διεξαγωγῆς τῆς συνόδου στὴν Κρήτη τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016, ἔχουσα τὴν ἀπαίτηση γιὰ παντορθόδοξον κύρος καὶ γιὰ ἐπιβολὴ τῶν ἀποφάσεών της, γίνεται πρόκλησις καὶ θρασύτης, πρὸς ὅσους εἶναι ζωντανὰ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς Συνόδου εἶναι ἓνα καρκίνωμα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού τώρα πονάει λίγο καὶ ἀργότερα περισσότερο καὶ ἀφόρητα».

Καὶ τέλος, μετὰ ἀπὸ πενήντα χρόνια προσεγγίσεως καὶ διαλόγων μὲ τὴν παπικὴ κακοδοξία δὲν διακρίνουμε στὸν πνευματικὸ ὀρίζοντα

ἴχνη παραμικροῦ καρποῦ ἐνότητος, ἀλλὰ μόνο προσπάθειες μέσω τῶν προχωρημένων συμπροσευχῶν ἀμβλύσεως τοῦ φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν. Ἐπίσης ἡ συμμετοχή μας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Αἰρέσεων καὶ ἡ ψήφισις στὰ τελευταῖα χρόνια χωρὶς ἀντίδραση πλῆθος ἀντιχριστιανικῶν νόμων, τι ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτά , ὅτι εἴμαστε ἐπόμενοι τῶν Ἁγίων Πατέρων; Μὲ ὅλα τὰ παραπάνω τίθεται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἔχουν πέσει θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρατος ἢ οἱ οἰκουμενιστὲς σημερινοὶ πατέρες; Ἐπειδὴ τὴν περίοδο αὐτὴ διανύουμε τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴ ἀνάγκη εἶναι νὰ ἐπιστρέψουμε ἐν μετανοίᾳ πρὸς τὰ παραδοθέντα ἀπὸ τοὺς προπάτορες ἡμῶν.

Μοναχὸς
Νικόλαος Ἀγιορείτης

Βλ. Ἐκκλησι. ἐφημερίδα “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ” ἀριθμ. 2168 σελ. 6

